XXIII. évfolyam 39. szám · Ára: 1 forint · 1967. szeptember 28

Ludas Matyi

DIVAT A PROTEST SONG

— Főnök kartárs! Három vendég tiltakozó dalt énekel a kis húsadagok miatt! Mit tegyünk?
— Számítsanak zenés árakat!

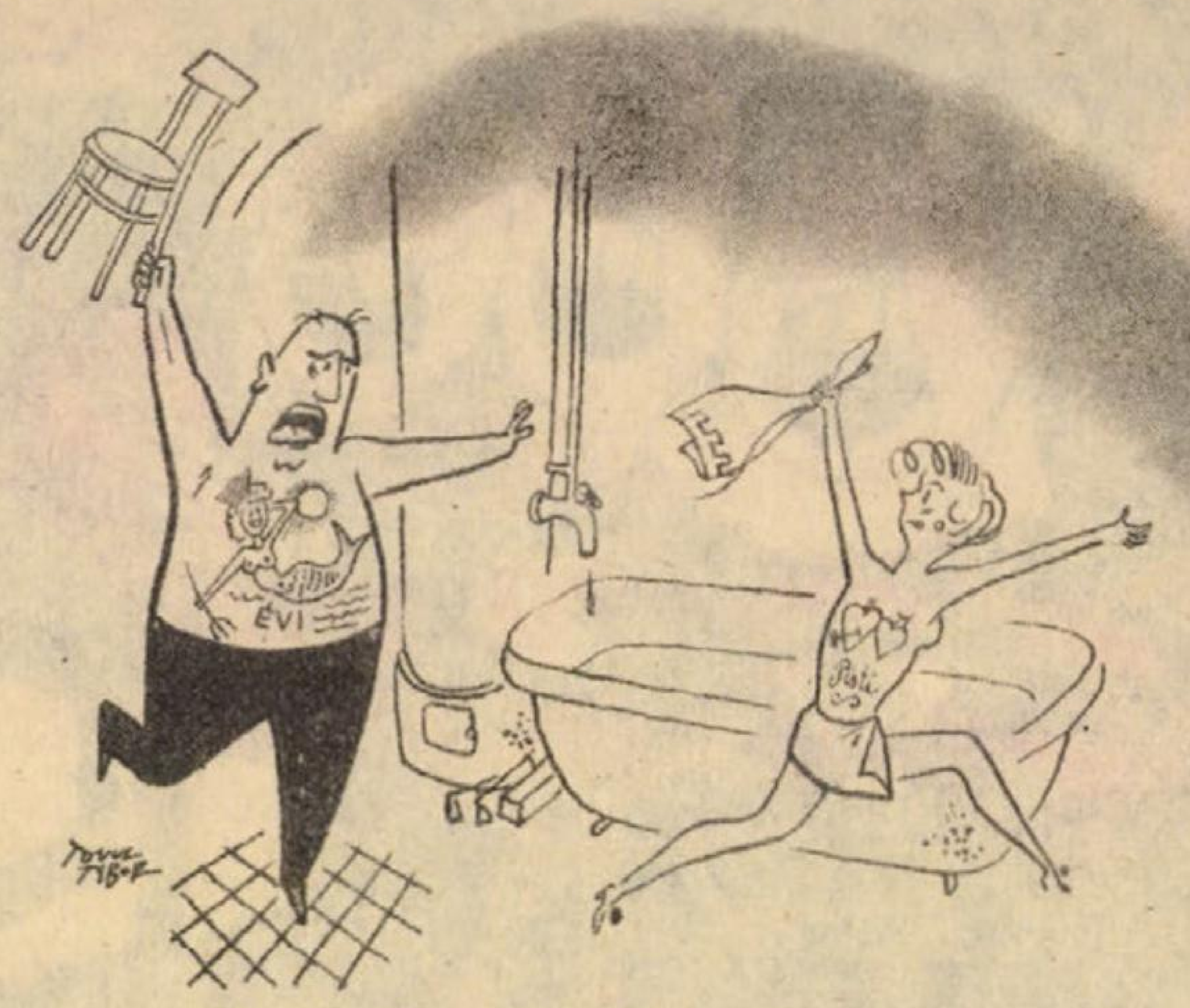
Balázs-Piri Balázs rajza

Mammut-vásárlás

– Ilyen kis papírt ad egy ekkora állathoz?!...

Maradi apa

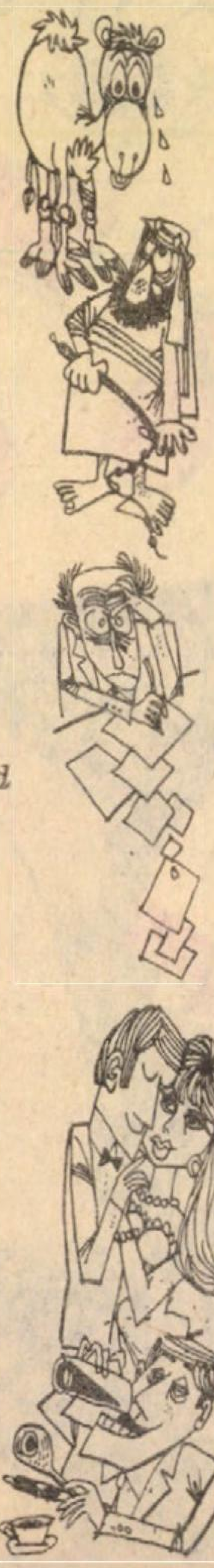

– Majd adok én neked tetoválást, kislányom!

TADEUSZ FANGRAT:

SZIPORKÁK

SZERENCSÉTLEN FLÓTÁS

Lőporoshordón szokott
kapni menedékjogot.

FOGAS KÉRDÉS

Fölöttébb fogas kérdés,
hogy valaha is lehet-e
egyforma a tevehajcsár
és a teve nézete.

EGY KÖLTŐNEK

Asztalfiókodnak írsz?
Néhány esztendő, s neked
a költeményeidből
lesz elfekvő készleted.

NŐI SZÍV

Ó, női szív! benned
a logika hol van?
Jótevődet sejted
minden agresszorban.

MAI REVIZOR

Hivatalos kiszállás:
csupa kéj és nyereség,
van szerelem, piálás
nincs nyakadon feleség.

(Lengyelből fordította: Radó György)

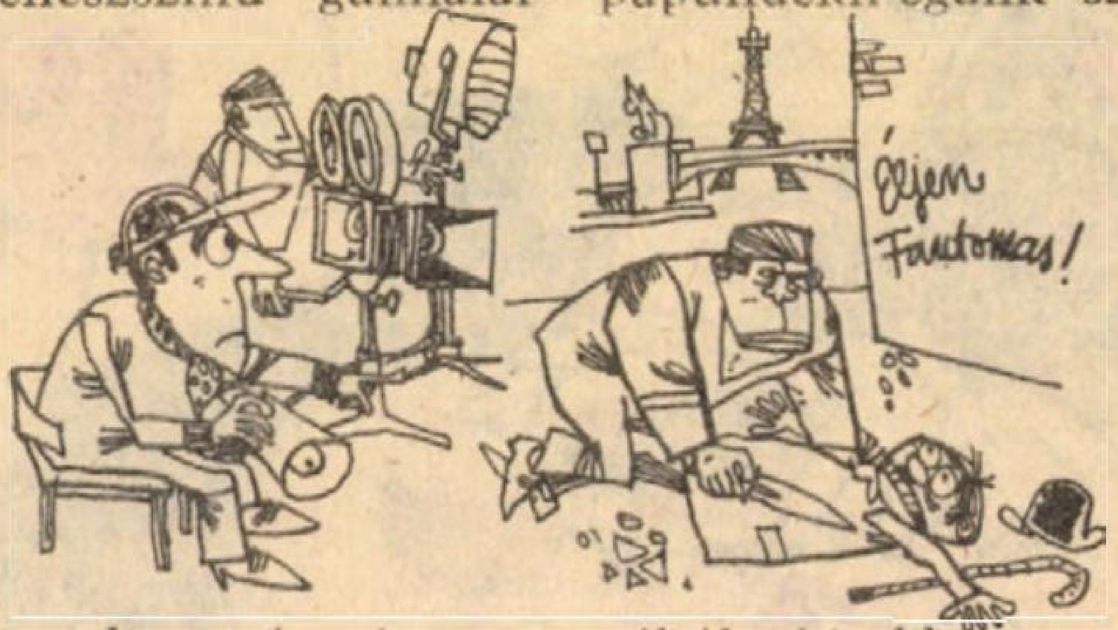
FANTOMAS és a csokoládé

– Klassz fej, nem igaz? – fordul hozzám a nézőtéren a barátnőm kislánya, Jutka.

– Hajaj – suttogom önfeledten, azután hirtelen észbekapok, hiszen Fantomasról van szó, a rémről, az emberiség átkáról, aki világuralomra tör, akit ki kell irtani, le kell törölni a föld színéről, aki ellen élethalálharcot vív a társadalom, a jó és becsületes emberek tiszteletreméltó közössége.

– Várj csak, Jutkicám, nincs egészen igazad, majd a végén megbeszéljük – mondom neki sokat sejtetően, s ő mint okos, tanulékony kisiskoláshoz illik, elkomolyodva bólint, s látom arcán, szemén, hogy megpróbálja a dolgokat most már másként értékelni. Úgy látszik, itt valami titok van, különös összefüggés, amit ilyen kicsi leány még meg nem érthet, a dolgok nem olyanok, mint amilyeneknek a látszat mutatja őket: Fantomas nem az a kifogástalan modorú, ígéreteit mindig megtartó, célratörő, bátor, okos, fenséges lovag, aki mindig tudja, mit miért csinál, és a körülötte hemzsegő, csetlő-botló, ügyetlenkedő figurák, a fontoskodók, a nevetségesek, akik egymást egyik pillanatban leszamarazzák, másikban kitüntetik, akik a normális embert kényszerzubbonyba dugják, és törvény elé állítják a becsületesség mintaképét, ők, igen, ők az okosak, a rendesek. Vagyis hogy el lehet igazodni a dolgokban, csak éppen fordítva kell mindent érteni, mint ahogy látja az ember.

Csak az a báli jelenet ne volna... Mert íme, Fantomas nem csak erős és okos és szilárd és következetes és satöbbi, hanem ráadásul még szép is, most, hogy levette azt a penészszínű gumiálarcát, amely amúgy is rosszul leplezte arcának nemes vonásait. – Nem, ezt nem lehet kibírni – tör ki a kisleány, és lám, már én is meginogtam, pedagógia ide, pedagógia oda, nem leplezhetem tovább, hogy káprázom, hogy a báli vendégsereg, ez az izzadó, toporgó, szuszogó, vonagló tömeg csak porzó semmiség, csak az üstökös morzsaléka, s maga a csillag itt ragyog fönségesen és elpusztíthatatlanul, ennek a buta szőke libának a karján, volnék csak az anyja ennek a pipiske taknyosnak, majd adnék neki két pofont, egy ilyen férfit visszautasítani! Nem, Jutkicám, most már nem hagyjuk magunkat átejteni, Fantomas a mi emberünk, akármit pletykálnak róla, hogy a régi filmjében ezt meg ezt csinálta, nem hisszük, csak a szemünknek hiszünk, hajrá Fantomas, lopd csak el a tudósokat, vedd ki a veszélyes fegyvereket a bolondok kezéből, hozd rendbe, amit a vakok szertezilálták, vagy kölcsönözz nekünk is szárnyakat, hogy festett papundekli-egünk szorításából kirobbanva hazát találhasson minden emberfia a díszletek mögött, ahol jó a jó, és szép a szép, ahol ég az ég, ahol nem üldözik hülyék az igazakat, ahol zöld gumiálarc nélkül, bátran tekint szét a magasból az uralkodó értelem.

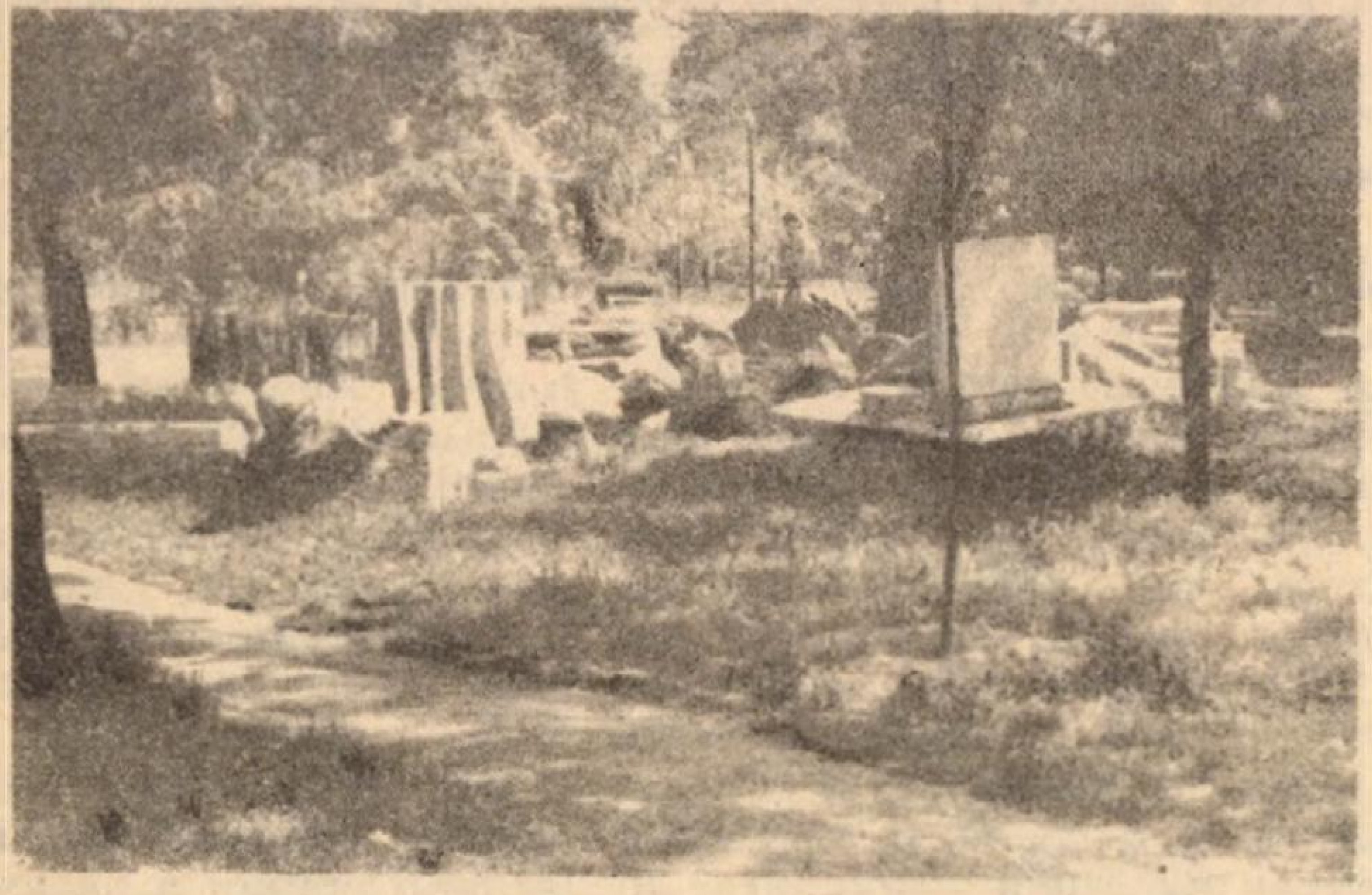
Kilépünk az utcára. Juditka várakozóan néz rám. Igaz, hiszen megígértem, hogy a végén majd megmagyarázok valamit. De mit? és hogyan?...

– Tudod, ezt a filmet Franciaországban készítették. És ott olyan dolgok vannak, hogy... – mondom, és egy falat csokit dugok Jutka szájába.

És Jutkica szépen megeszi a csokoládét.

Bede Anna

SZOBROK A FŰBEN

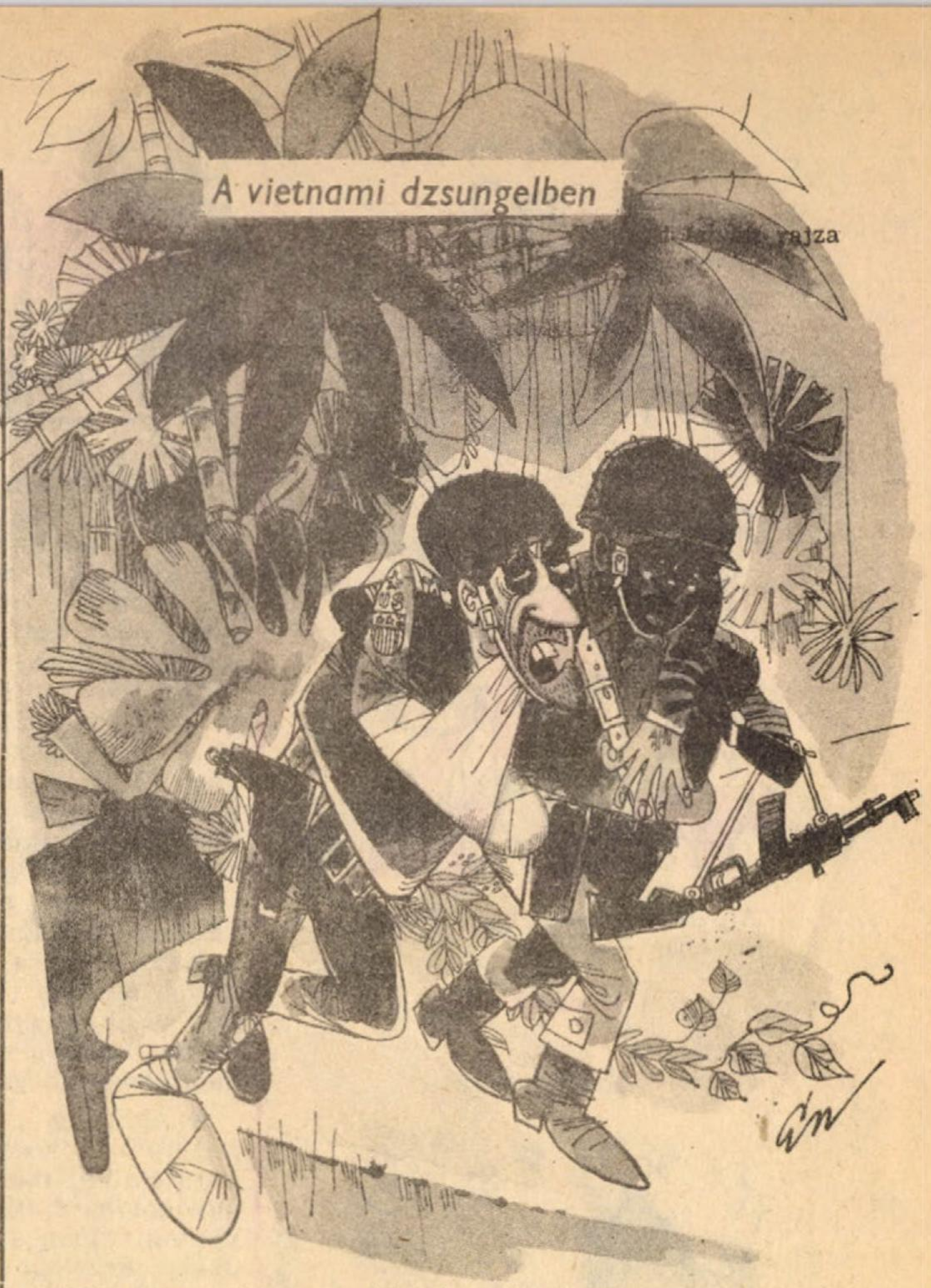
Sok éve már, hogy Dombóvár község megkapta a korábban Budapesten „szolgálatot teljesítő" Kossuth-szoborcsoportozatot. Akkor „ideiglenesen" a község főterén fektették le a szobrokat, majd néhány év múlva elszállították egy kb. két kilométerrel távolabb eső parkba, s azóta is ott hevernek a szobordarabok szanaszét a fűben. Ott készült a fenti fénykép is róluk a minap.

– Szobor vagyok, de fáj minden tagom a sok fekvéstől! – nyilatkozta ez alkalomból Kossuth apánk, majd hozzátette: – A dombóvári tanács valamivel gyorsabban is elintézhetné az elfekvő ügyeket...

Krajczár Antal
Dombóvár

A vietnami dzsungelben

rajza

– Milyen szerencsém van, fiam, hogy két évvel ezelőtt odahaza nem lincseltek meg.

Olvastam az újságban, hogy szónoklási tanfolyam indul, és erre a tanfolyamra rengetegen jelentkeztek. Ebben, azt hiszem, nincs semmi meglepő, hiszen egyre többen vannak azok, akik valamilyen módon, valamilyen funkcióban részt vesznek megélénkült közéletünkben, és bizony nem egynek okoz gondot a nyilvános szereplés. És azt is tudja mindenki, hogy a papírról felolvasott beszéd sohasem lehet olyan hatásos, mint az igazi szónoklat.

Máig is emlékezetes marad számomra az a jelenet, amikor a japán császár megnyitotta a tokiói olimpiai játékokat. Az agg mikádó odalépett a mikrofonhoz, lassan, körülményesen elővett a zsebéből egy papírdarabkát, aztán felolvasta a következő szöveget: „Az olimpiai játékokat megnyitom!"

Én nem jelentkeztem erre a tanfolyamra, mert pompásan szónokolok. Hogy hol tanultam meg ezt a mesterséget? Odahaza, a családom körében.

Eleinte, amikor még nem tudtam a nyilvánosság előtt szónokolni, így beszéltem a feleségemhez:

— Szívecském... ö... hogyismondjamcsak... ta... takarékoskodni kellene, mert... Nem azért mondom, de... izé... Érted, ugye?

Szánalmas makogás volt ez, most már tudom, szégyellem is magam visszamenőleg. Ekkor határoztam el, hogy legközelebb egy formás kis beszédet írok magamnak a takarékosság fontosságáról és egy este felolvasom a közönségemnek: a feleségemnek és a fiamnak. De aztán lemondtam erről a tervemről, hiszen úgysem hallgatták volna végig a felolvasást, és célul tűztem ki magam elé, hogy megtanulok szónokolni.

Néhány héttel később már nem dadogtam annyit, de túl sokat ismételtem azt, hogy spórolni kell, édes fiam, spórolni kell, édes fiam. Nem is volt semmi hatása. A feleségem talán meg sem hallotta.

Amikor már ötvenedszer beszéltem erről a témáról, már elég összefüggően el tudtam mondani a gondolataimat, és az sem zavart, hogy a fiam vigyorogva bámult rám. A szónoklatom gyújtó hatásával azonban elégedetlen voltam, mert amikor befejeztem, a feleségem csak annyit mondott:

— Leoltottad odakint a gázt?

Nem törtem le, nem veszítettem el a kedvemet. Kossuth Lajos beszédeit olvasgattam szabad időmben, és amikor csak lehetett, megpendítettem a témát.

Egy beszédemet így kezdtem: „Azt kérditek tőlem, miért kell takarékoskodni?" Ezt persze nem kérdezte senki, ez csak olyan szónoki kérdés volt. Rövid hatásszünet után válaszoltam is magamnak: „Azért kell takarékoskodni, mert..."

Lepisszegtek. Inkább a tévére figyeltek, mint rám, de én nem csüggedtem. Átgondoltam a szónoklatomat, és rájöttem, hogy hol hibáztam: csak az eszükre próbáltam hatni és nem a szívükre.

Új beszédet készítettem, amely így kezdődött:

„Egy meggyötört, őszülő hajú magyar férj, egy szomorú magyar édesapa szól most tihozzátok..."

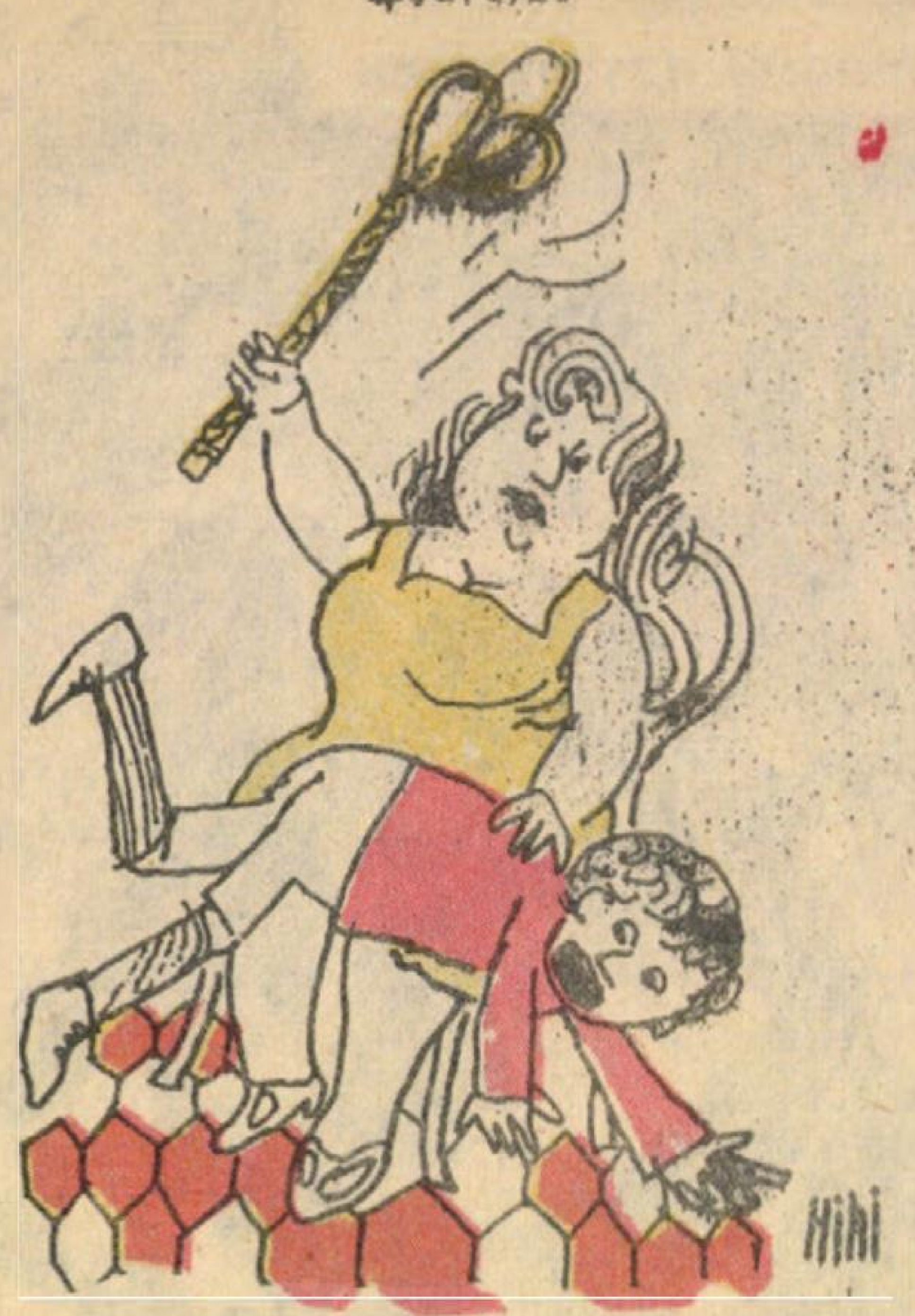
Erre felfigyeltek, és én éreztem, hogy most, most végre megtaláltam az utat a szívükhöz. Láttam a tekintetükből, hogy sikerült magammal ragadnom őket, hogy csüngnek az ajkamon és isszák a szavaimat. Midőn befejeztem mozgósító hatású szónoklatomat, a gyerek egészen paff volt, és a feleségem percekig nem tudott szóhoz jutni. Dobogó szívvel vártam, hogy mit fog mondani... és azt mondta:

— Nagyon szépen szónokolsz, de jobban tennéd, ha több pénzt adnál haza!...

Több hozzászólás nem volt. A gyűlést bezártam.

Mikes György

Zsarolás

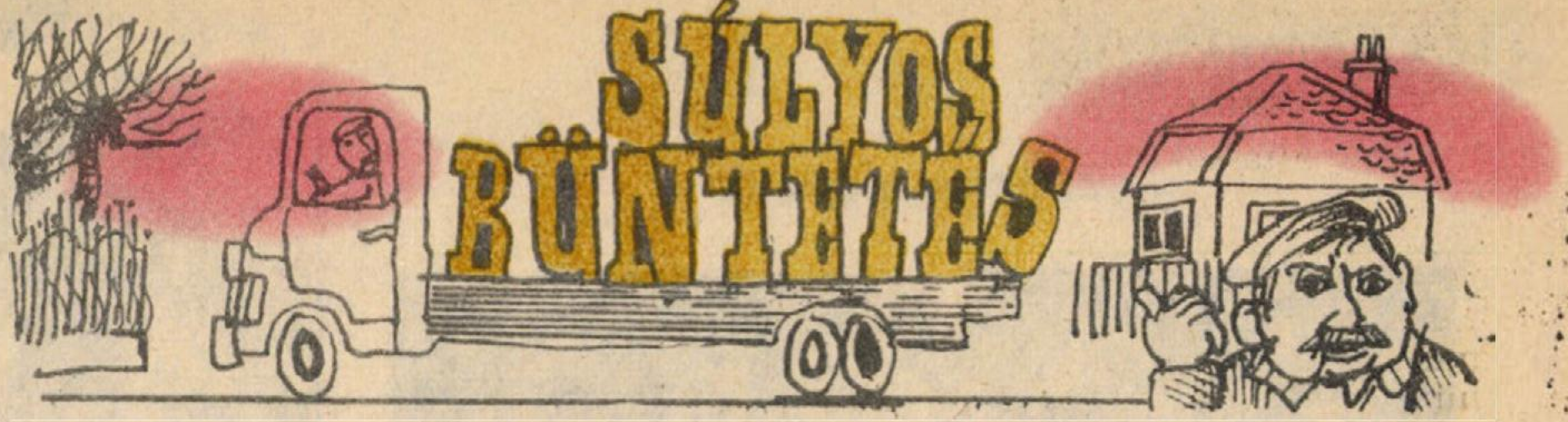

– Azt akarod, anyu, hogy öreg korodra szeretetotthonba adjalak? . . .

Sok a baleset

– Még itt is van kedve előzni!

SÚLYOS BÜNTETÉS

Arra feleljen, kartársam, hogy érdemes-e szorgalmasan és becsületesen dolgozni? Én mondom magának, hogy nem érdemes. Az ember végezze el a munkáját, de ne strapálja magát halálra. Mert mi a vége, kartársam? Az a vége, kartársam, hogy előbb-utóbb elveszik a dolgozó munkakedvét akármennyire igyekezett is. Aztán meg az a sok nézeteltérés! Én azt tanultam, hogy a népgazdaság érdekei egybeesnek az egyén érdekeivel, és megfordítva, de ők ezt képtelenek megérteni . . .

Amikor én például a négytonnás kocsival kiküldtem a telepről az anyagot az építkezéshez, nyilvánvalóan a népgazdaság érdekeit szolgáltam, és hogy a kocsi ne jöjjön üresen vissza, ahhoz az én egyéni érdekem fűződött. Mindig visszahozattam a fuvarból néhány pallót, ajtót, ablakrámát, gerendát és egyéb apróságot, amit a kocsi, az én kis családi házam építkezésénél, útközben, lerakott. Hangsúlyozom, kartársam; útközben, kerülő nélkül, tehát még csak azt sem lehet mondani, hogy az állam benzinjét pocsékoltam volna.

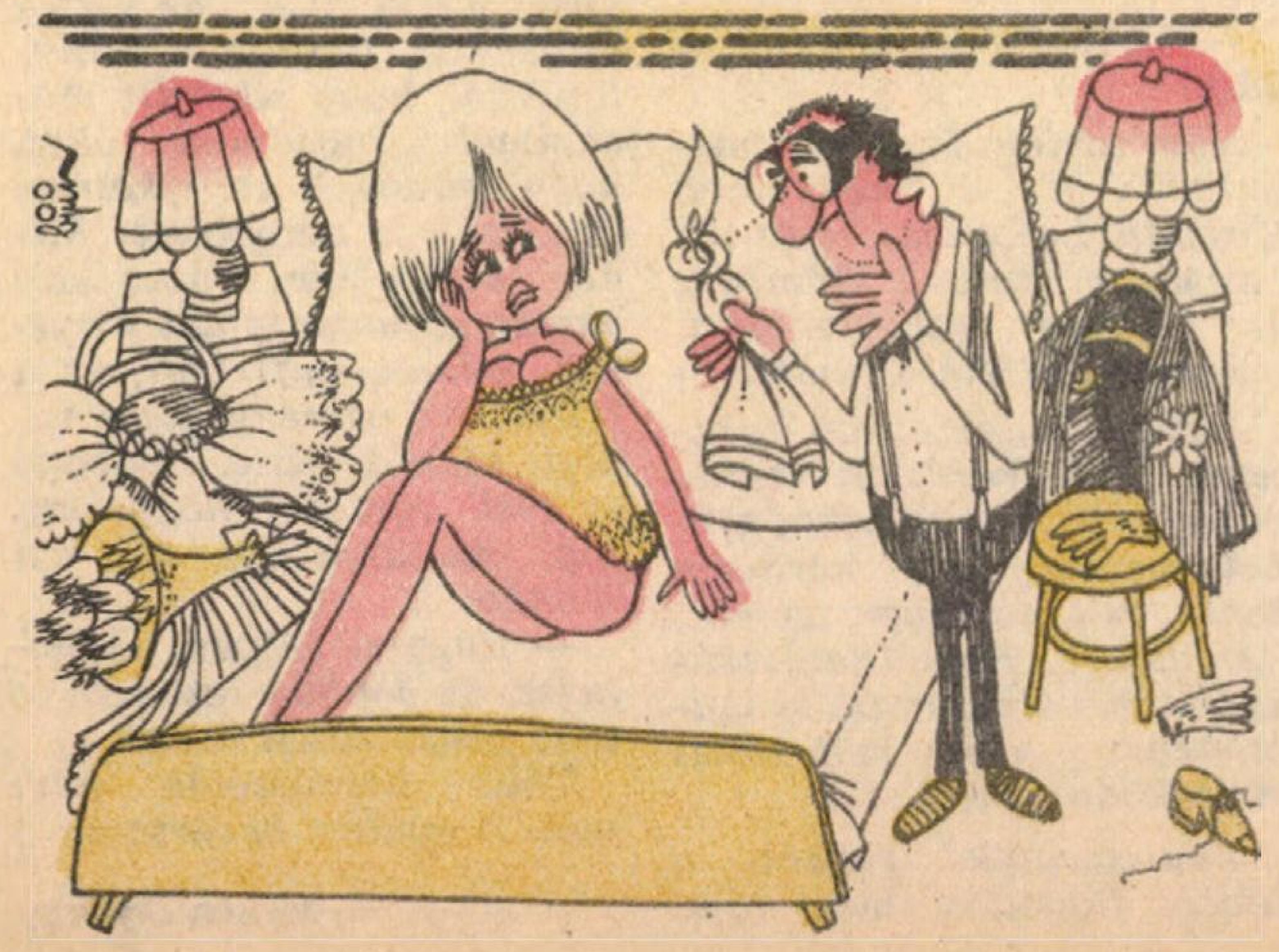
De az én osztályvezetőm nem olyan ember, aki sokáig kibírja, hogy ne piszkáljon. Már az ötödik fordulónál azt mondta, hogy ilyesmit nem illik csinálni, és ha nem hagyom abba, fegyelmi lesz belőle. Erre én abba is hagytam, mert már akkor nem kellett több anyag a kis családi házamhoz, de rosszul esett, hogy így bánnak velem. Elvégre nálam mindig rend volt a telepen, én vigyáztam az állam vagyonára. Jó munkámért többször is jutalmat kaptam, még nem sokkal azután is, hogy az osztályvezetőm a fegyelmivel megfenyegetett. Ki akart engesztelni . . .

Mégis rosszul esett nekem ez a bánásmód, kartársam! Én mindig lelkiismeretesen és becsületesen dolgoztam, és fáj az embernek az ilyen fenyegetés. Persze én már akkor tudtam, hogy megindul ellenem a hajsza, amiben nem is csalódtam. Az osztályvezetőm megint rám szólt azért, mert a kis családi házam előtt megépítettem a járdát. Azt mondta, nem illik a telep dolgozóival járdát csináltatnom, mert az összeférhetetlen. Hiába érveltem, hogy az emberek szívesen vállalták: a szabad szombatjukon csinálták és a szabad vasárnapjukon. Senki sem mondhatja, hogy ingyen dolgoztattam őket: túlórában számoltam el nekik a vállalati bérjegyzéken. De meséltem: az osztályvezetőm kijelentette, hogy ha ilyesmi még egyszer előfordul, kénytelen lesz mégiscsak fegyelmit indítani ellenem, mert én megkárosítottam a társadalmi tulajdont. Láthatja, kartársam, hogy milyen mereven gondolkodnak egyesek! Hogy a fenébe károsítottam volna meg a társadalmi tulajdont, amikor a házam előtt a járdát az egész társadalom használhatja, mert az közterület! De az ember beszélhet a sok értetlennek . . .

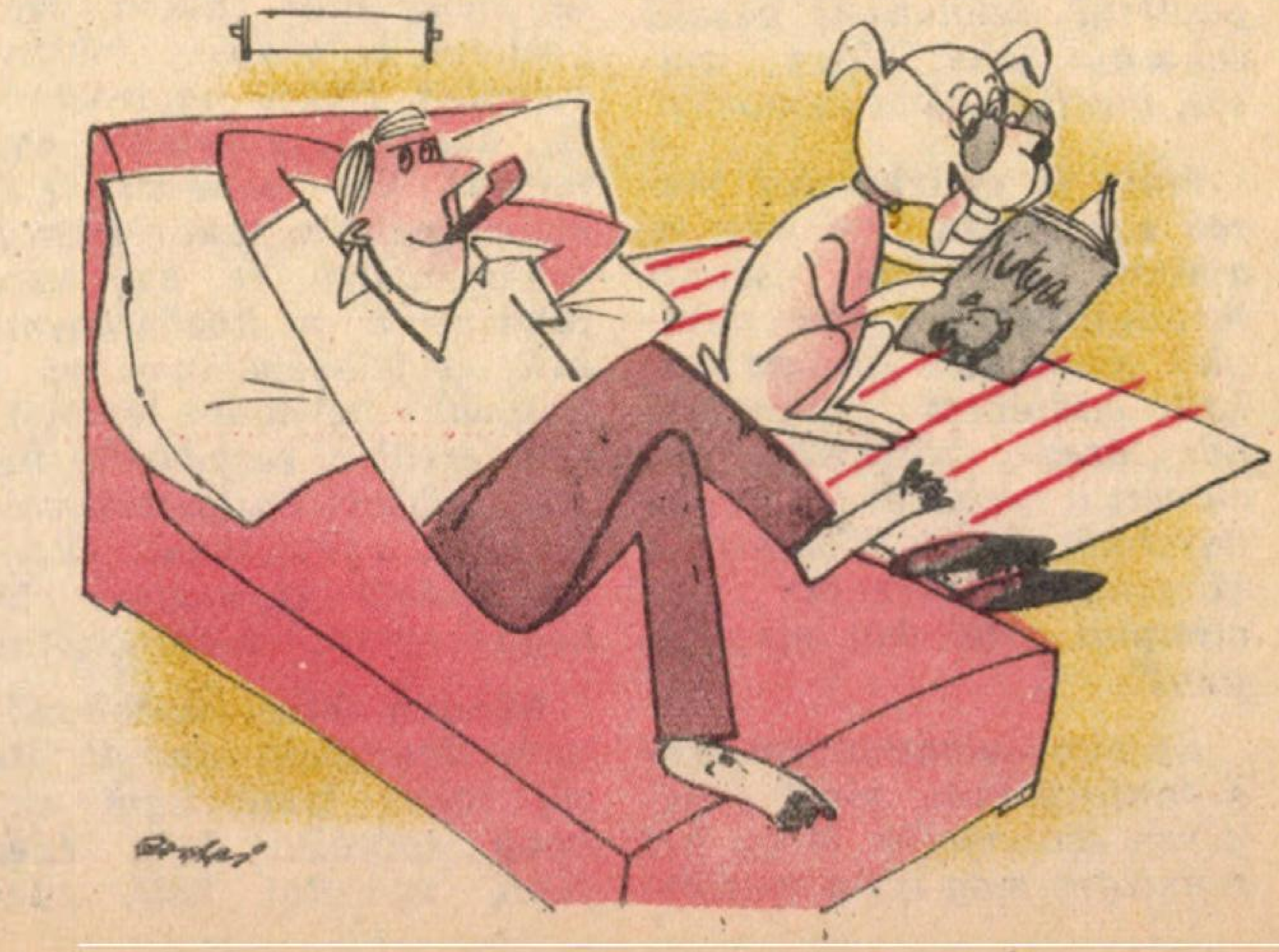
Persze, kartársam, ismét csak levettek a lábamról: megint jutalmat adtak. Most azonban betelt a pohár, fegyelmi elé állítottak. Megint csak a kis családi házam miatt. Sok az irigyem, kartársam. Pedig csak mindössze egy kocsira való téli tüzelőt vitettem haza a telepről. Hiába magyaráztam, hogy ez nem kerül senkinek se pénzébe, a telep fűtésénél akár kétszer annyit is megtakarítok, ha békén hagynak. De nem hagytak békén, kartársam! Megszégyenítettek a fegyelmivel. Engem, aki a lelkemet kitettem a vállalatért! Engem, aki mindig becsületesen dolgoztam. Ezt érdemeltem tőlük, ezt a durva sértést?! Ilyen súlyos büntetést?! Dorgálásra ítéltek, kartársam! Érti?! Dorgálásra . . .

Földes György

Feledékeny férfitípus

A kutyaidomítás csodája

IZGALMAS CÍMEKET!

— Ne áltassuk magunkat — mondta az Irodalmi Kiadóvállalat gazdasági és világirodalmi vezetője —, nem vesz meg a közönség akármit. Nekünk az új gazdasági mechanizmusban arra kell törekednünk, hogy minél izgalmasabb címekkel keltsük fel az olvasók figyelmét! Marokra kell fognunk a gyanútlanul szemlélő olvasójelölt tekintetét, hogy az illető megbűvölve nyisson be a könyvesboltba, és vásároljon!

— Egy példát szeretnék hallani! — tette fel a kezét a lektorok legbátrabbika.

— Példát, példát! Hát itt van például... például... teszem azt... mondjuk... igen! Itt van az a különben egészen jó regény, a Bűn és bűnhődés. Unalmas cím, ki vesz meg ilyet? De ha például az lenne a címe, hogy mondjuk... mondjuk... megvan! Ki ölte meg az uzsorásnőt? Ugye, ez mindjárt más? Hát így valahogy!

A kiadóvállalat ettől kezdve áttért az izgalmas címekre.

Egy kis ízelítő az új, a közönség érdeklődését az eddigieknél jobban felkeltő címekből, amelyek mellett a könnyebb érthetőség érdekében ott láthatók a régiek is.

A gályarab nyomában
(A nyomorultak)

Grigorij, a kétkulacsos kozák
(Csendes Don)

Hajsza a négerek után
(Tamás bátya kunyhója)

Hogyan lesz az ember óriás és törpe?
(Gulliver utazásai)

Cápavér az óceánon
(Az öreg halász és a tenger)

Császár a hómezőn
(Háború és béke)

A véres malomkő
(Toldi)

Mi történt Trója körül?
(Iliász)

Dráma a lakatlan szigeten
(Robinson Crusoe)

Az ördögbe is, Margit!
(Faust)

Az agyonlőtt szerető
(Vörös és fekete)

Vérfürdő a hozományvadászok között
(Odüsszeia)

Becsvágyó majmok az őserdőben
(Az ember származása)

Vannak még hibák!
(Helyesírási szótár)

A sínek messze nyúlnak
(Menetrend)

Juj, de pikáns!
(Értelmező szótár)

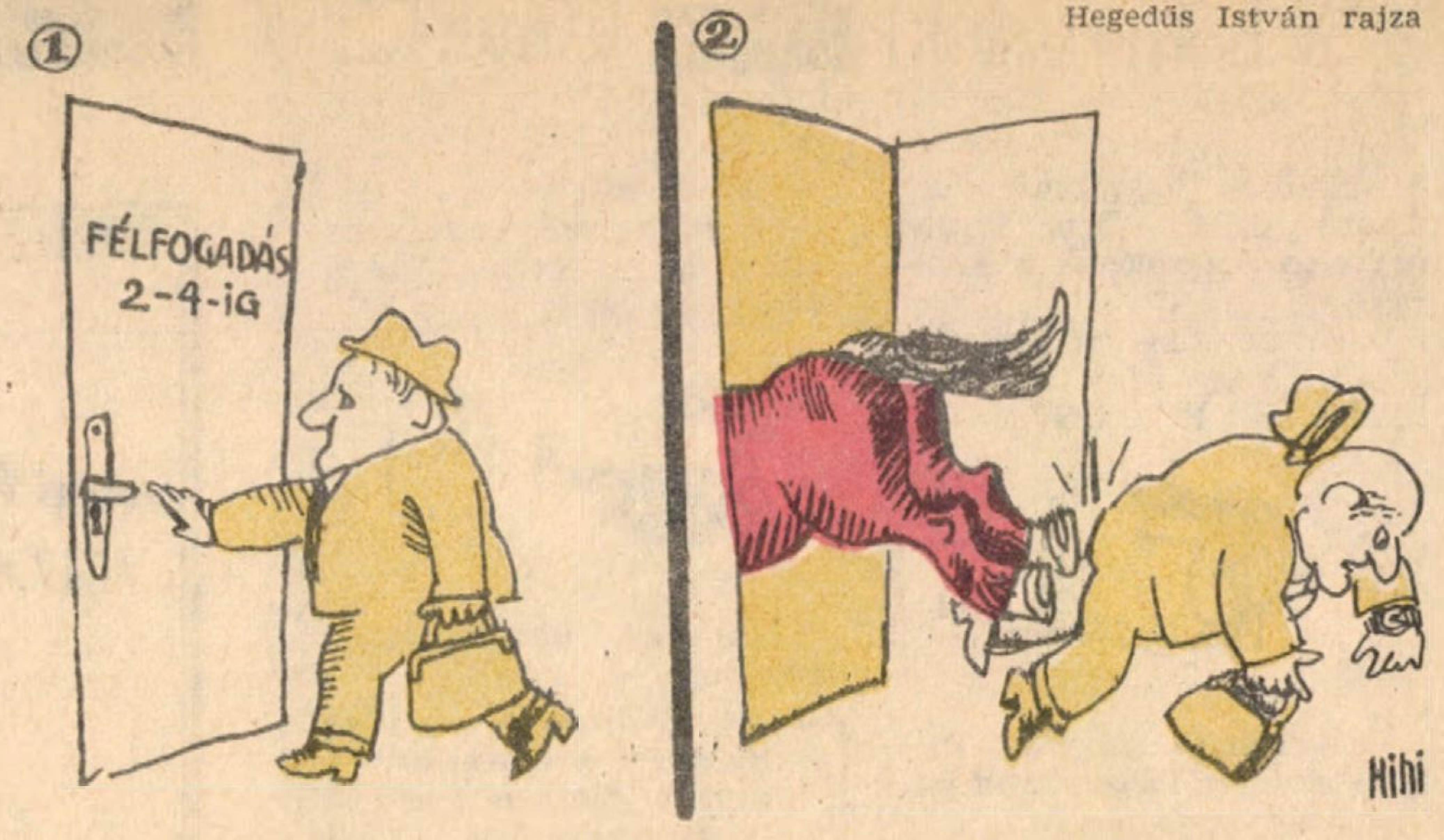
Sajnos, ez sem tökéletes megoldás, mert vannak könyvek, amelyek láttán az illetékesek csak töprengeni tudnak:

— Ezeket ugyan milyen címen adjuk el?

Feleki László

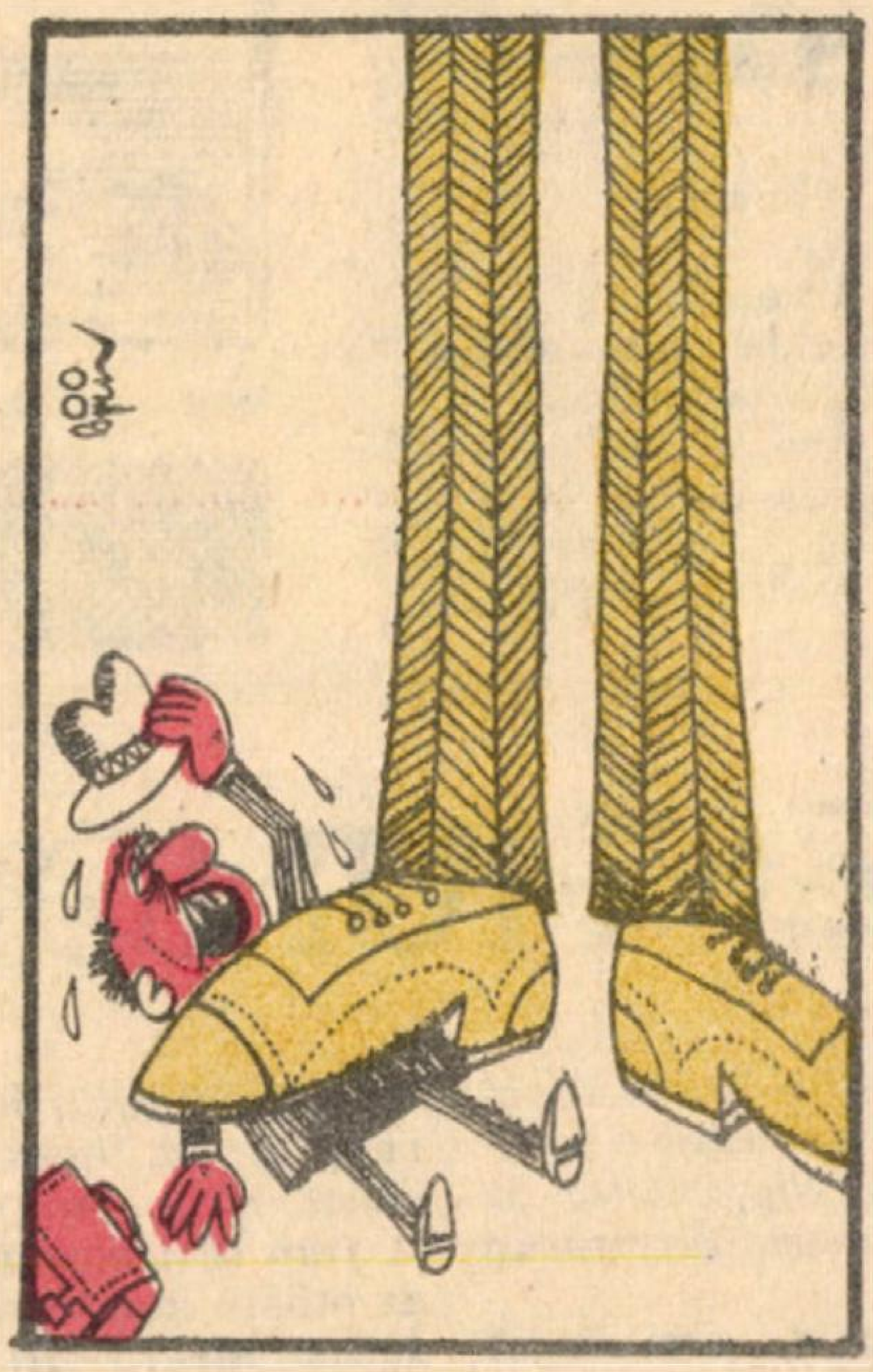
Pontos hivatal

Hegedűs István rajza

– Úgy látszik, még nincs két óra . . .

A kisember

– Bocsánatot kérek, de nem tetszene egy kicsit arrébb állni? . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

LEMARADTAM A HAJÓRÓL

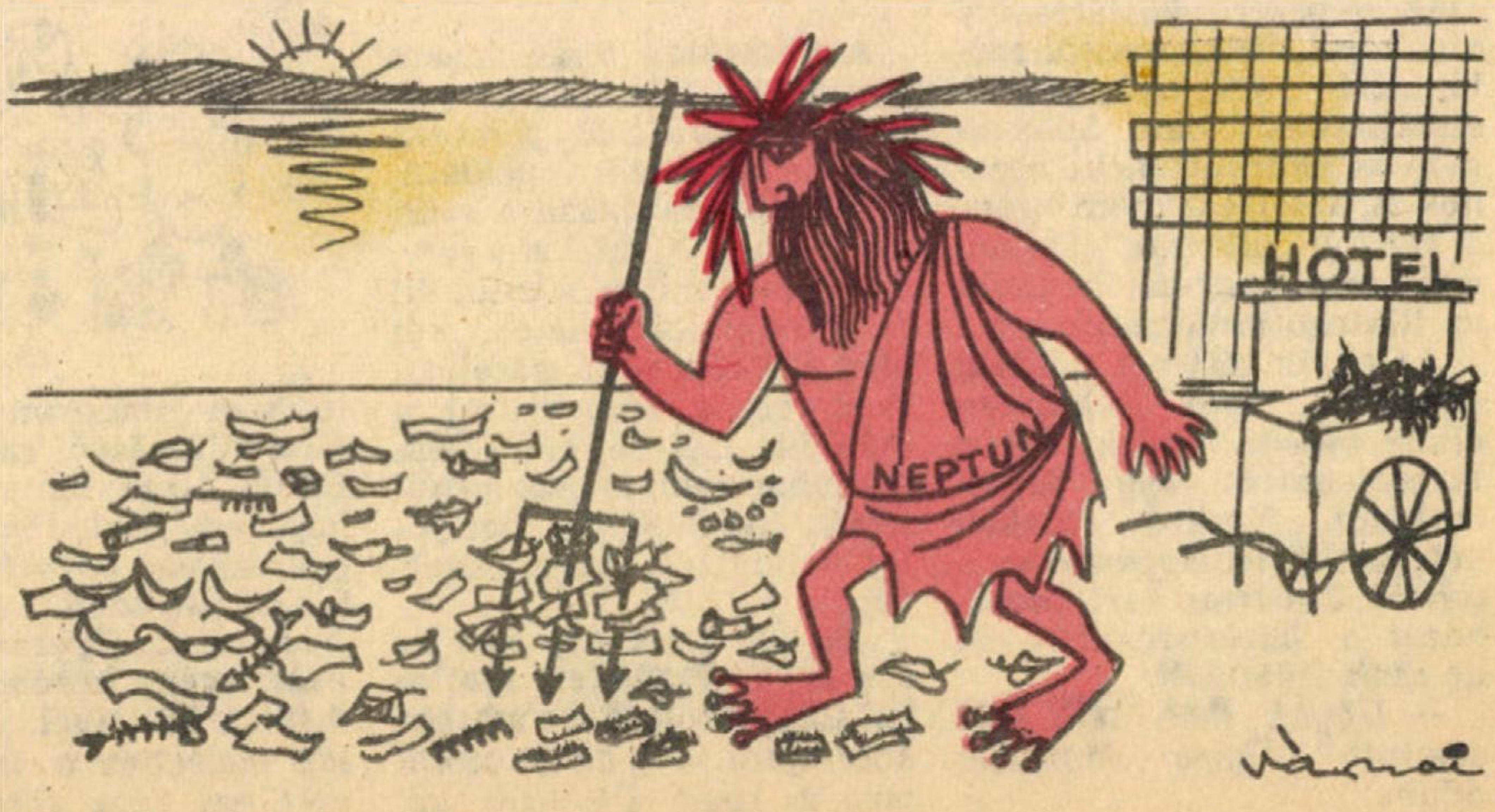
Munkahelyem szakszervezeti bizottságától kaptam egy kétszemélyes beutalót a SZOT „Visegrád" nevű üdülőhajójára. Befizettem a térítési díjat és számolgattam a napokat, mikor kezdődik majd az üdülés... Július végén váratlan fordulat történt: központi utasításra visszavonták a beutalónkat, azzal a meglehetősen furcsa indoklással, hogy: „A Budapesten tartózkodó külföldiek számának és programjának változása miatt a Visegrád hajó beutaltjainak üdülési időpontja megváltozik." Én nagyon tisztelem külföldi vendégeinket, tudom, hogy erről az „incidensről" ők semmit sem tehetnek, bosszant azonban, hogy a szakszervezet miért nem gondolkozott idejében, s miért keseríti meg ilyesmivel a hazai üdülők szája ízét?

Arról nem is beszélve, hogy azóta sem új időpontot nem jelöltek ki számunkra, sem a befizetett összeget nem kaptam vissza!

Bátóczky Gyula,
a Kecskemét és Vidéke Sütőipari V. dolgozója

Búcsú a nyártól

Várnai György rajza

hátha valaki nem ismeri...

– Tudja, hogy mi volt Anonymusnak, Béla király névtelen jegyzőjének a hivatása?
– Persze hogy tudom. Jegyezte, hogy hány névtelen levelet kap Béla király.

– Na és mit írt?
– Nem tudom, mert nem vettem át a levelet. Kevés bélyeg volt rajta.

– Szerintem az idén túlnagy volt az idegenforgalom.
– Mért gondolja?
– Mert júliusban egyik este egy vadidegen embert találtam otthon a feleségemnél.

Tábla egy budapesti eszpresszóban:

Ne szidja a kávénkat! Egyszer maga is öreg és gyenge lesz!

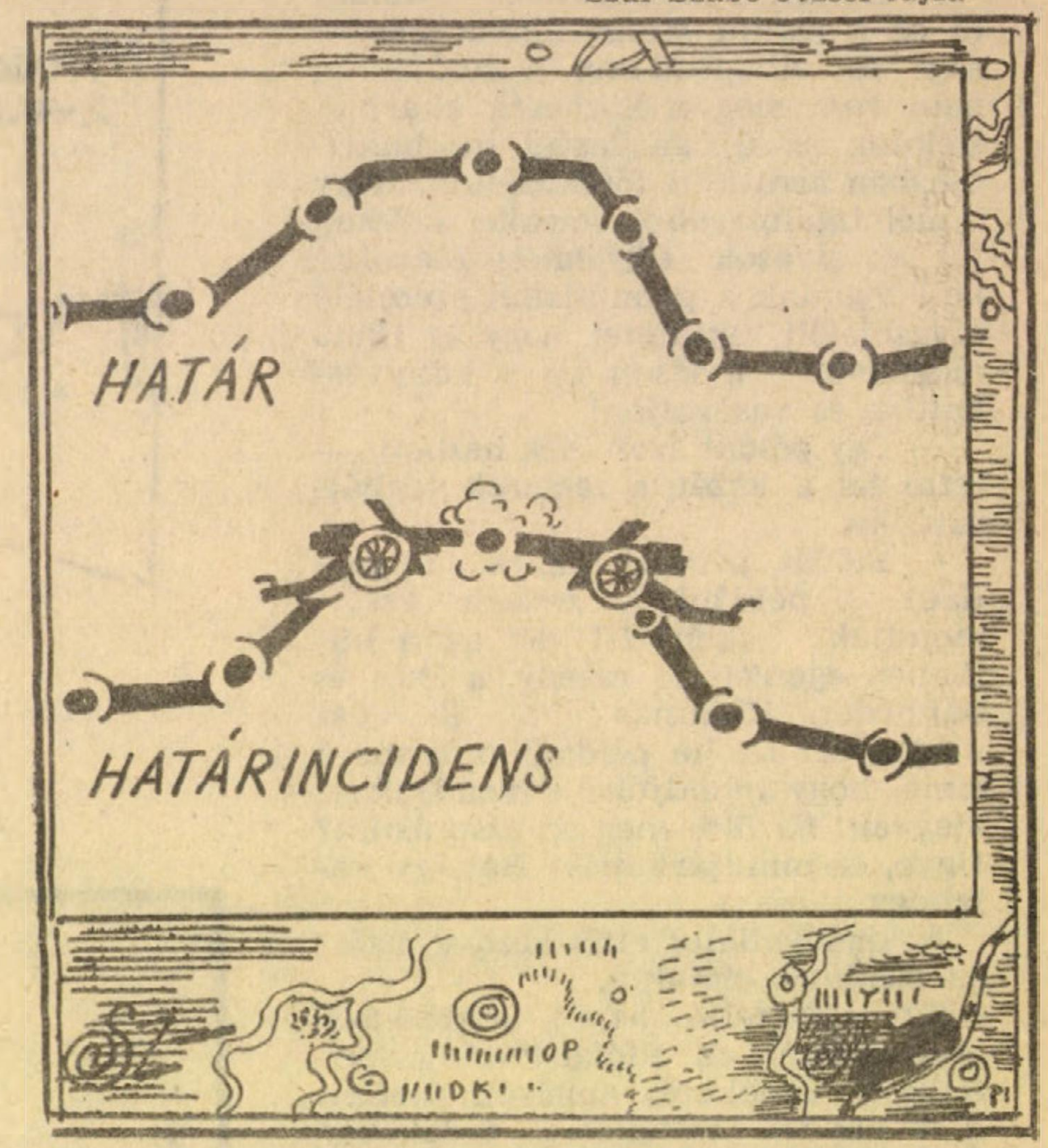

A skót meséli egyik ismerősének:
– Képzelje, tegnap levelet kaptam a bátyámtól, aki harminc éve nem adott életjelt magáról Amerikából.

– Pincér! Kérem a panaszkönyvet!
– Igenis, hozom.
– De, mondja csak, elolvassa valaki a panaszokat?
– De mennyire! Néha percekig röhögünk rajtuk!

Térképjelek

Szür-Szabó József rajza

Finn HUMOR

A nemrégiben lezajlott Finn—Magyar Baráti Hetek idején, Helsinkiben az újságáruspavilonok tarka lapjai között valami jóízű vicclapot kerestünk. Olyasféle finn Ludas Matyit. Sajnos azonban északi rokonainknál nincs ilyen újság. Pedig nagyon egymásra ütünk abban, hogy könnyen vicc születik mindenre, s szívesen tréfálkoznak, élcelődnek.

Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az a kötet, amely nemrégen jelent meg a könyvesboltokban. A címe: Kekkoskeskut. Az első lapjától az utolsóig Finnország népszerű köztársasági elnökéről, Kekkonenről szóló tréfás történetek, viccek szerepelnek benne. Sokszor nem is akármilyenek: olyanok is, amelyeket nem éppen a barátai „alkottak". De hát mit számít egy-két bogáncs az illatozó virágmezőben?

Az egyik történet például elmondja, hogy *Kekkonen elnök vidéki körútja során meglátogatott egy falusi családot. Kávézás közben véletlenül lecsöppentette a terítőt. Zavartan kért bocsánatot a háziasszonytól, de az csak legyintett:*

– Ugyan, már, nem tesz semmit. Úgyis mosásba adom.

Folyt tovább a beszélgetés, ám egyszer csak a házigazda is lecsöppentette az abroszt. Felesége tűzpirosan förmedt rá:

— Te mafla, nem tudsz vigyázni!

Néhány napra rá az asszony csomagot kapott. Benne egy terítő volt és hat szalvéta ezzel a levéllel: „Köszönet az első maflától."

*

A közszájon forgó viccek többsége ott is egy-egy jellegzetességet szúr gombostűre. Ismeretes például, hogy Finnországban a svéd a második hivatalos nyelv, a feliratok mindenütt finnül és svédül olvashatók, sőt ahol a lakosság 15 százaléka svéd, ott a finn felirat a második helyre szorul. Ez általában nem is okoz problémát. Legfeljebb a vicc jelez valamit a maga nyelvén:

„Együtt iszik egy finn és egy svéd. Csendben, szótlanul iszogatnak. Csak amikor koccintani kell, akkor szólal meg a svéd. De nem azt mondja finnül, hogy terve vagy kippis, hanem svédül: skool. Aztán megint csönd. A finn tűri egy darabig, de az ötödik koccintásnál bosszúsan megszólal:

— Hát iszunk vagy beszélgetünk?..."

*

Északi rokonaink különben is hallgatagabbak nálunk. A Häme megyebeliek meg különösen szófukarok. Róluk járja az a történet, hogy *egy családban élt egy gyerek, aki egyáltalán nem beszélt. Mindenki úgy tudta, hogy néma. Egyszer, már 18 éves legény korában, aratni ment a szüleivel. A szokatlan melegben a család elővett egy üveg sört, és inni kezdett. A fiú váratlanul megszólalt:*

— Nekem is!

— Mi az, te tudsz beszélni? — meredtek rá a szülők.

— Hát akkor eddig miért nem szóltál?

Mire a fiú:

— Mert nem volt mondanivalóm.

*

S végül egy viccet, amelyet egy finn családnál hallottunk arra a kérdésre, hogy mondjanak el egyet a legújabban elterjedtek közül. Most tanév kezdetekor különösen aktuális.

Az iskola első osztályában a tanító néni sorra ismerkedik a gyerekekkel. Három kisfiúról kiderül, hogy azonos napon születtek.

— Talán ikrek vagytok? — kérdi a tanító néni.

— Igen — mondják mindhárman egyszerre, de a harmadik feltűnően rekedtes, mély hangon:

— Hát te miért vagy ilyen rekedt?

— Azért, tanító néni — hangzik a felelet —, mert anyukám csak a két testvéremet tudta szoptatni, s nekem mindig hideg sör jutott.

Lőkös Zoltán

PESTI tudósítónktól...

Mennyi igazságtalanság van a világon!

Hosszú ideig, jó negyedóráig várunk a buszra. Türelmesen, kitartóan, zokszó nélkül. Végre megérkezik a jármű, felszállhatunk. De nemcsak azok, akik megszenvedtek érte, hanem azok is, akik éppen akkor érkeztek a megállóhoz, s minden gyötrelem nélkül jutottak utazási lehetőséghez. És nehogy azt higgye valaki, hogy ezek a friss jövevények meghúzzák magukat, s tisztelettel viseltetnek azok iránt, akik régi jogon veszik igénybe a buszt? Korántsem! Sőt, lendületesen, frissen, hosszú ácsorgástól el nem csigázva pattannak fel a buszra, s nem átallják elfoglalni az ülőhelyeket.

Valamelyik nap viszont én érkeztem éppen időben a megállóhoz, s ruganyosan felugrottam a buszra. Észrevettem, hogy többen görbén néznek rám. Irigy népség! Meg tudnák fojtani egy kanál vízben azokat, akik okosan kiszámítják a menetidőt, s nem tespednek hosszú ideig a megállónál.

Elcsépelt kérdésekre nehéz értelmesen válaszolni, de vannak dicséretes kivételek is, amint az alábbi kis párbeszéd mutatja:

— Mi újság?

— Újság? Ugyan! Semmi sem új a nap alatt!

Történelmi anekdota az abszolút kritikusokról:

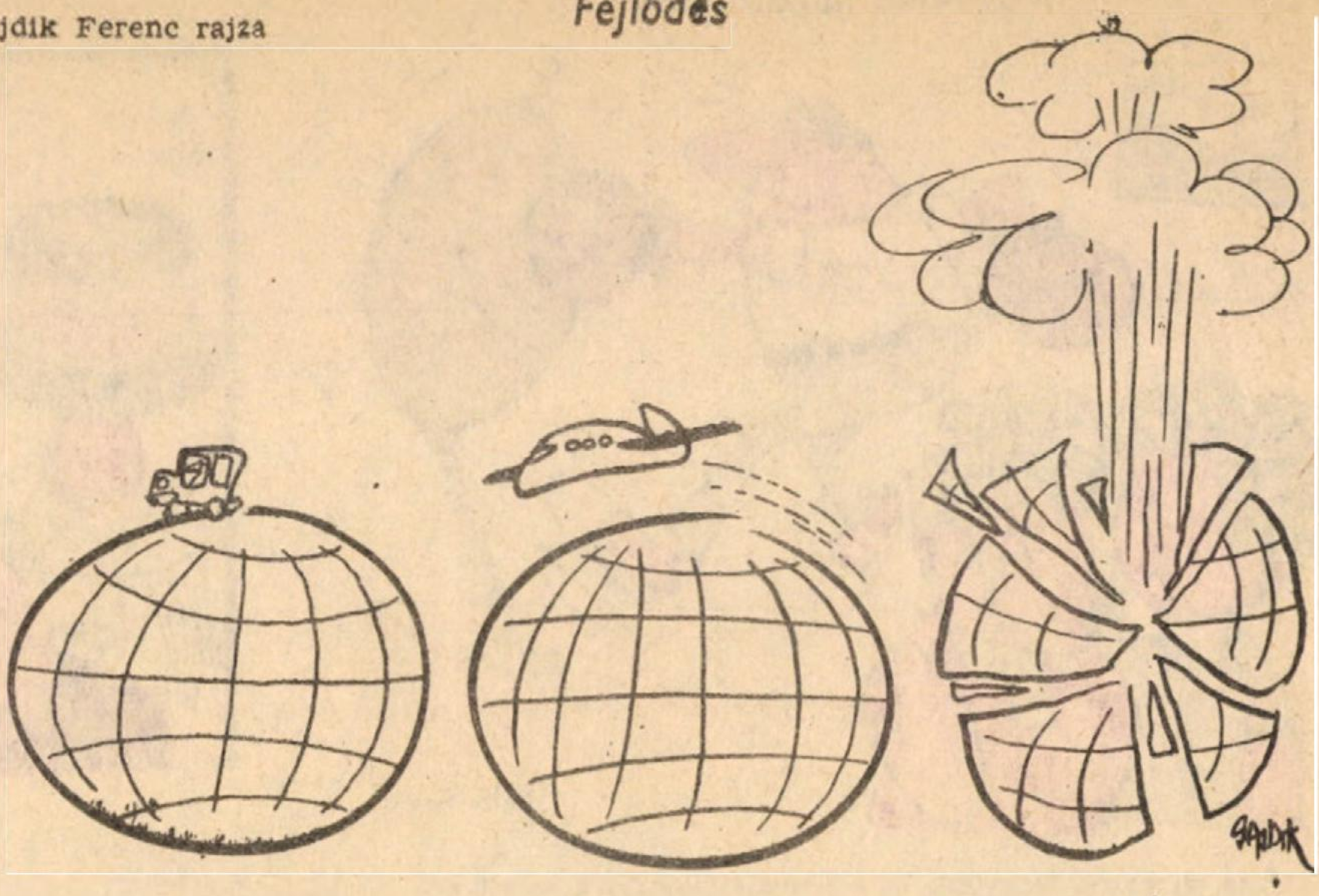
A halálra ítélt kritikust éppen készülnek lefejezni. A kritikus felnéz a tőkéről, és rosszallóan szól oda a hóhérnak:

— Rémes, hogy fogja azt a bárdot!

f. l.

Fejlődés

Sajdik Ferenc rajza

Fejlett társadalom — Fejlettebb társadalom — Legfejlettebb társadalom

Szemtanú

Chicago-Garyban fél évszázada áll egy közkedvelt vendéglő. Egy kivándorolt magyar szakács alapította annak idején, később tősgyökeres amerikaiak kezére került, de a régi receptek alapján továbbra is magyaros ételeket főztek a konyháján, és a bejárat felett változatlanul ott díszelgett a felirat: „Magyar Étterem."

A Magyar Étterem ez idő szerint nem fogadhatott vendégeket, berendezése ripittyára zúzva, a falakon golyóütötte nyomok.

Pedig még fél órával ezelőtt emelkedett és bizakodó hangulatban zajlott a Gold-gang nevű emberrabló társaság évi rendes közgyűlése. Közben azonban valami elvi vita törhetett ki, előkerültek az automata pisztolyok, felropogtak a golyószórók, és néhány perc leforgása alatt a gengszterek nemcsak egymást lőtték szitává maradéktalanul, hanem azt a néhány indifferens vendéget is, aki vesztére itt vacsorázott, nemkülönben a vendéglő teljes személyzetét.

Senki sem maradt életben, senki nem adhatott felvilágosítást a történtekről a helyszínre rövidesen kiszállt rendőröknek, és a megboldogultak között tanácstalanul tébláboló újságíróknak, fotóriportereknek. Mármár feladták a reményt, hogy valaha is sikerül rekonstruálniuk az eseményeket, amikor végszóra betoppant Hartley főfelügyelő.

Kis ideig szótlanul sétált a felborult székek, asztalok között, majd kiballagott az utcára, egy pillantást vetett a cégtáblára, aztán magához intette Thompson őrmestert.

— Megmotozták azokat ott bent?

— Természetesen, uram.

— Találtak valamelyiküknek a zsebében üvegcséket, apró mérleget, bádog edénykéket?

— Nem, uram.

Hartley főfelügyelő megkönnyebbülten tolta feje búbjára a kalapját, szivart vett elő, komótosan rágyújtott.

— Akkor van szemtanú — jelentette ki halkan, de határozottan. — Itt kell lennie valahol, kutassák fel, vezessék elém!

Az őrmester hitetlenkedő arccal, de fegyelmezetten szalutált, kiadta embereinek a parancsot, és ő volt a legjobban meglepve, amikor a használaton kívüli nagy konyhai hűtőszekrényben egy minden ízében reszkető, de egyébként sértetlen, középkorú férfira bukkantak.

A zsebében üvegcsék, apró mérleg, bádog edénykék!

— Bocsánat, uram — fordult az őrmester megilletődötten Hartley főfelügyelőhöz —, elárulná, miként jött rá, hogy valakinek még itt kell tartózkodnia?

Hartley szerényen legyintett:

— Semmiség. A kiinduló pontom a cégtábla volt: „Magyar Étterem". Márpedig magyar étterem ellenőr nélkül — egyszerűen elképzelhetetlen.

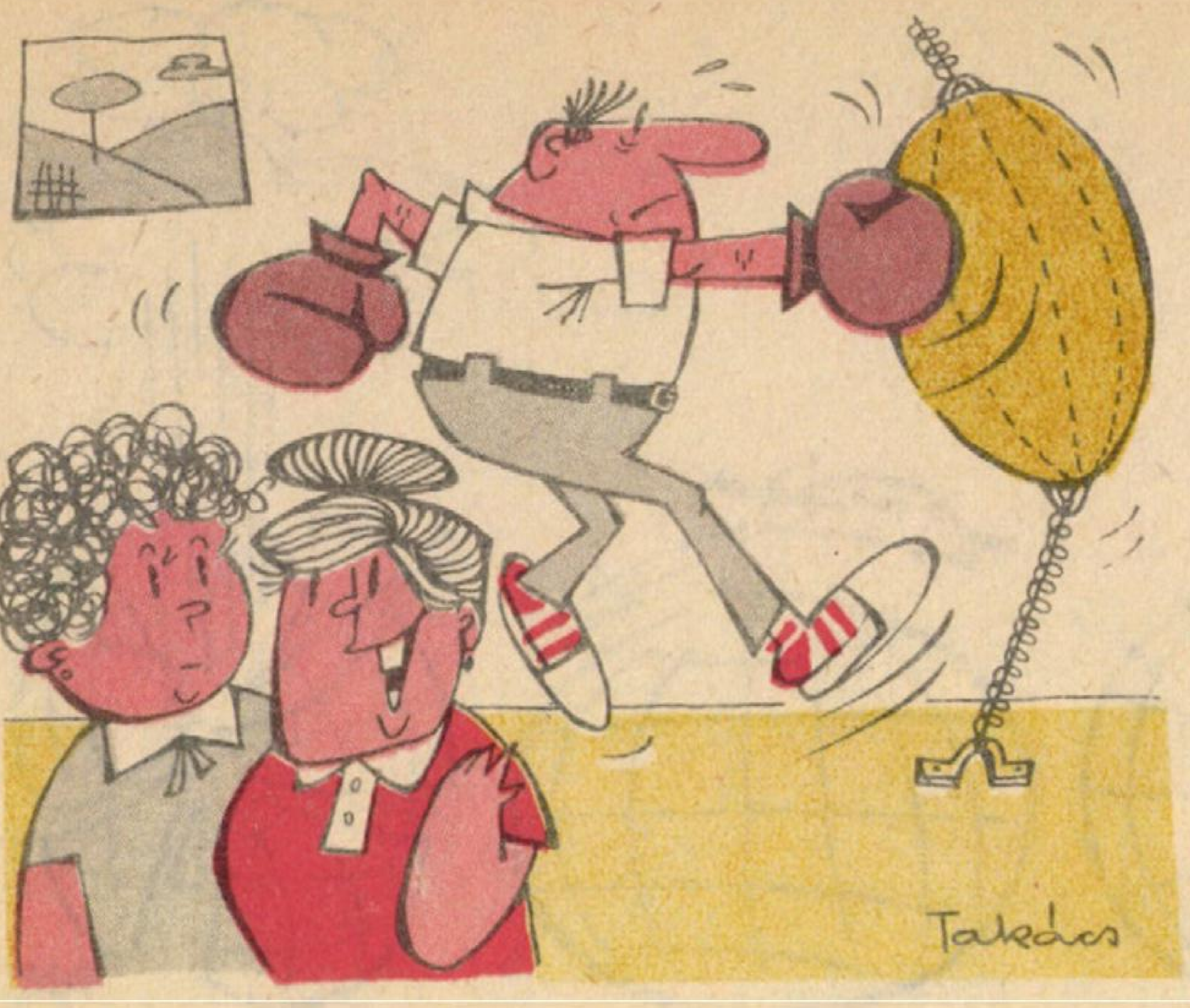
Kürti András

Autóbaleset után

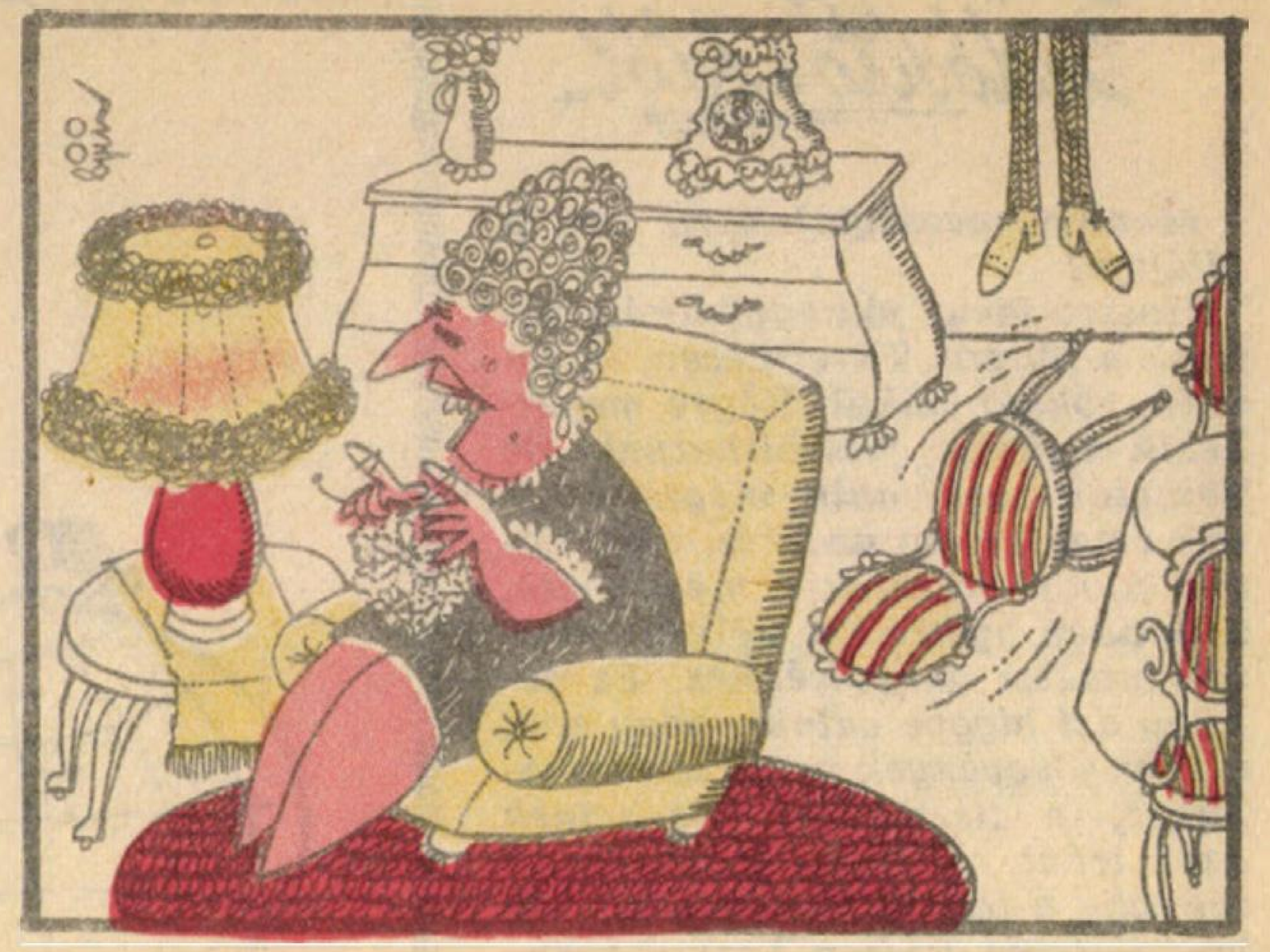
– Örülök, hogy ma már jobb színe van . . .

Formába hozó edzés

– Este színházba megyünk, és a férjem felkészül a ruhatárra . . .

Zsörtölődő feleség

– Mondd, fiacskám, muszáj neked minden széket felborítanod? . . .

KITŰNŐ!

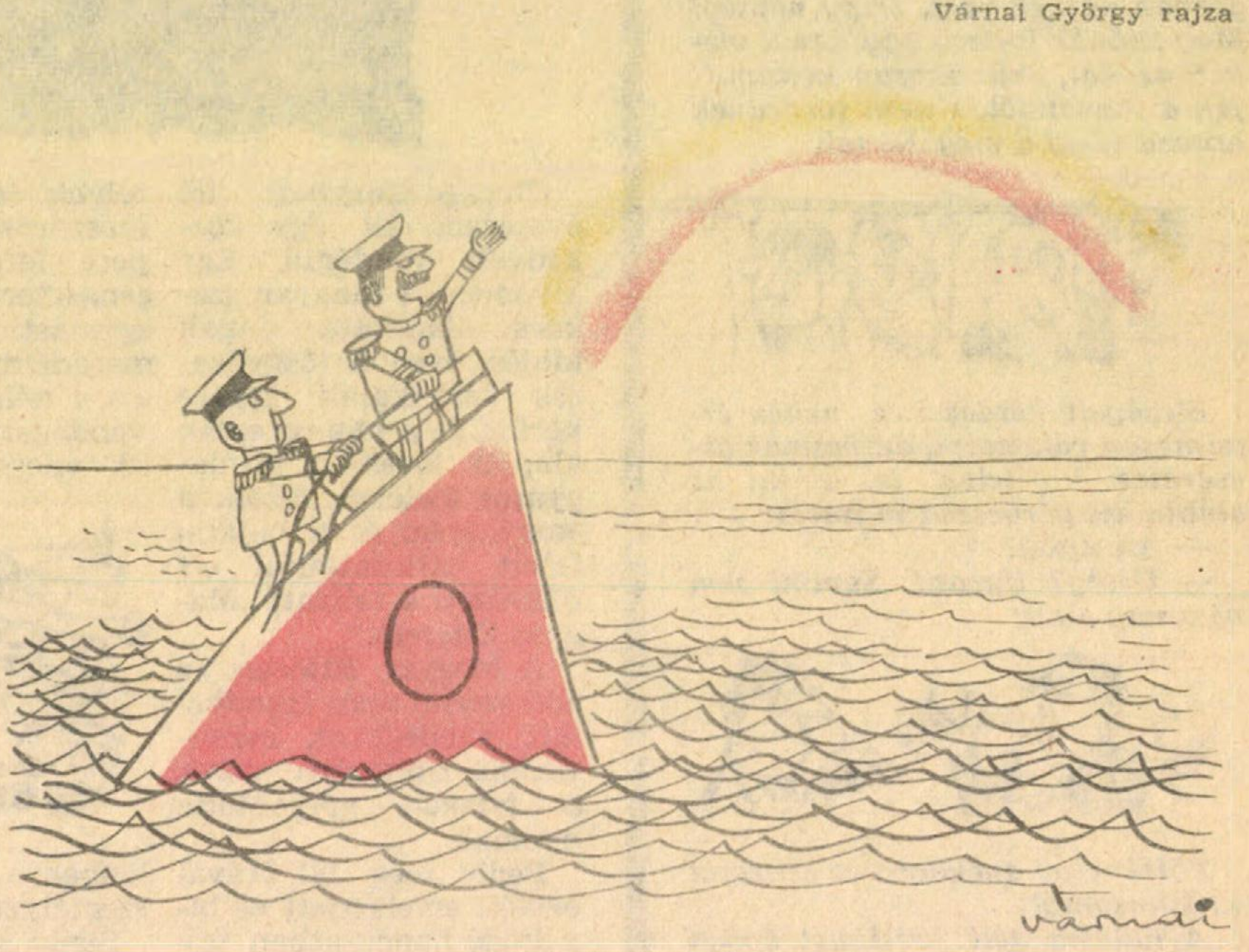
Kétszer ígér, aki lassan ad. Olvasom a Népszava szeptember 10-i számában, hogy *kitűnő* új készítményt hoznak forgalomba férfiak részére: aerosolos megoldással, ecset nélküli gyors borotválkozást tesz lehetővé a Barbon borotvahab, amit kész hab formájában lehet az arcra fecskendezni – természetesen majd akkor, ha kapható lesz. Külföldön már láttam ilyet, de nem futotta rá a zsebpénzemből. Helyes, hogy mi is elkezdjük gyártását. Igen ám, de pontosan egy hónapja – augusztus 11-én – már olvastam arról, hogy jön a Barbon borotvahab, méghozzá ugyancsak a Népszavában. Akkor azonban azt közölték róla, hogy a minőségellenőrzés nem találta hibátlannak a készítményt: nem puhítja meg eléggé a szőrzetet – ez az egy hibája van. Éppen ezért a KERMI azzal a kikötéssel engedi forgalomba hozni, hogy ráírják a figyelmeztetést: „Csak gyenge szakállra alkalmas."

Nos, alig egy hónap telt el és ugyanaz a készítmény máris kitűnő lett. Ez aztán szép eredmény. Vagy csak a soknapos hírt sikerült szőrteleníteni?

F. I.

Vihar után

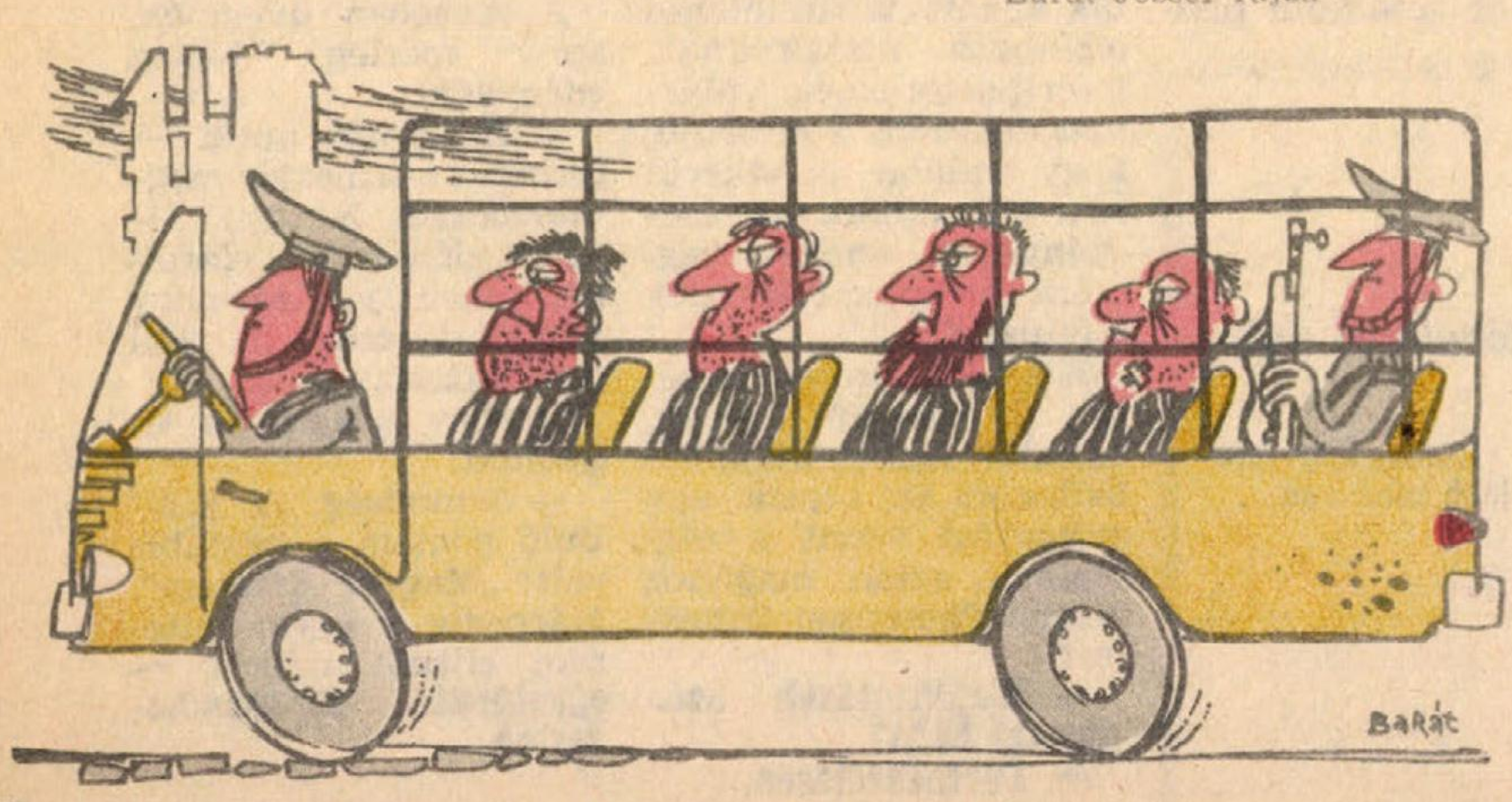
Várnai György rajza

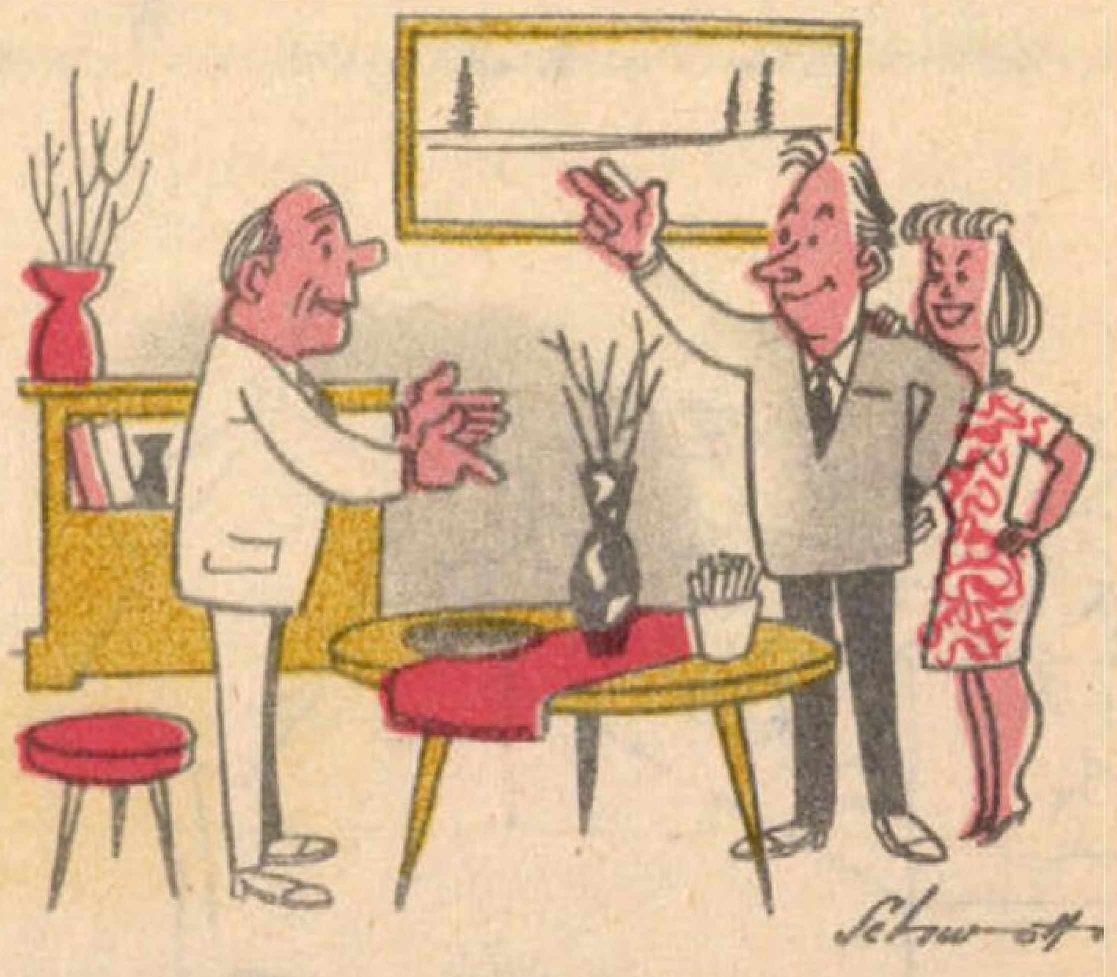
– Hurrá, szivárvány!

Panoráma kocsi

Barát József rajza

Népszerű állás

– Szép rend van nálatok. Van bejárónőtök?
– Kettő is. Az egyik jön, a másik megy.

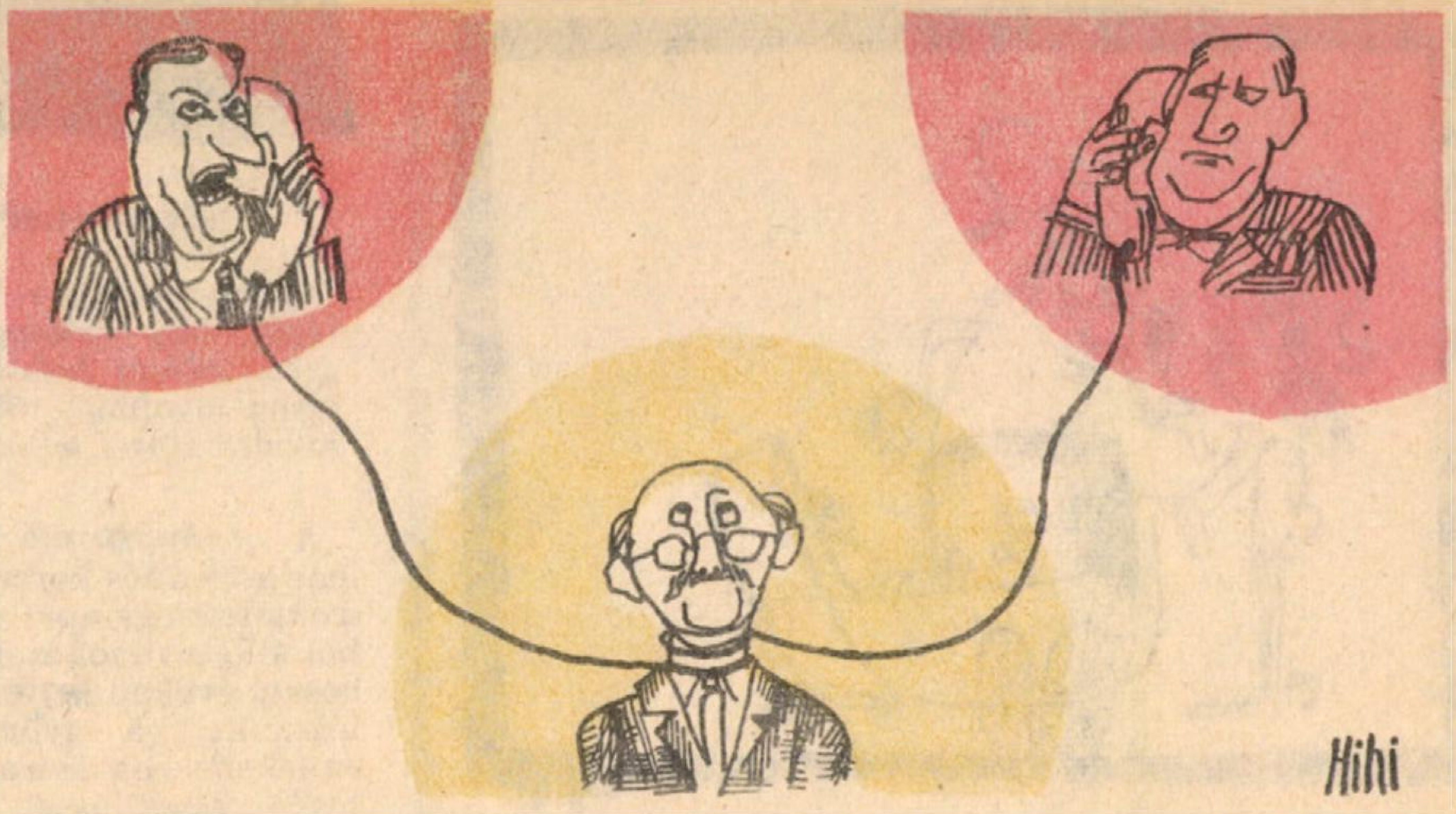
LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Minden szerénytelenség nélkül mondhatom, hogy életem legnagyobb sikerét a „Bál a Savoyban" berlini premierjén arattam. Persze, ez nemcsak az én sikerem volt, hanem Ábrahám Pálé, Alpár Gittáé és Dénes Oszkáré is. Tehát a magyaroké! Az első felvonás után vagy tizenötször köszöntük meg a tapsokat a rivalda előtt. Nagyon boldog voltam én is, partnereim is. A második felvonás még az elsőnél is nagyobb sikert hozott. A szünetben, a harmadik felvonás előtt, ismét sok látogató jött az öltözőbe, köztük a kövér Szenes, a Berlinben élő, mindig viccelő és kedveseh gonoszkodó magyar kabarékomikus is. Szenes megölelt és áradozva mondta: „Rózsikám, csodálatos voltál! Ilyen nagy sikert még életemben nem láttam. Nem akarok kérkedni vele, de én itt voltam a második próbán, és azt mondtam, hogy példátlan siker lesz az Ábrahám-premieren!" Boldogságtól remegő hangon válaszoltam: „Valóban azt mondtad, drága Ernőkém!" Erre ő jellegzetes mozdulattal széttárta a karját, kajánul így szólt: „Sajnos tévedtem . . ."

Bársony Rózsi

Egy kis információ

– Mondd, miért is jött el tőletek annak idején ez a Kovács? . . .

Divat

– Ne haragudj, szívecském, előbb ételmintát veszek!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Mini-központ, maxi-számla" címmel jelent meg a Ludasban az egyik máriabesnyői olvasó panasza.

Megállapítottam, hogy a panasz jogos, a helyi beszélgetés túlszámlázása műszaki hiba következménye. A hiba elhárítása, valamint a túlszámlázott 119 forint jóváírása iránt intézkedtem.

Dr. Jáder Béla ig. h.
Budapest-vidéki Postaigazgatóság

Meglepő fordulat

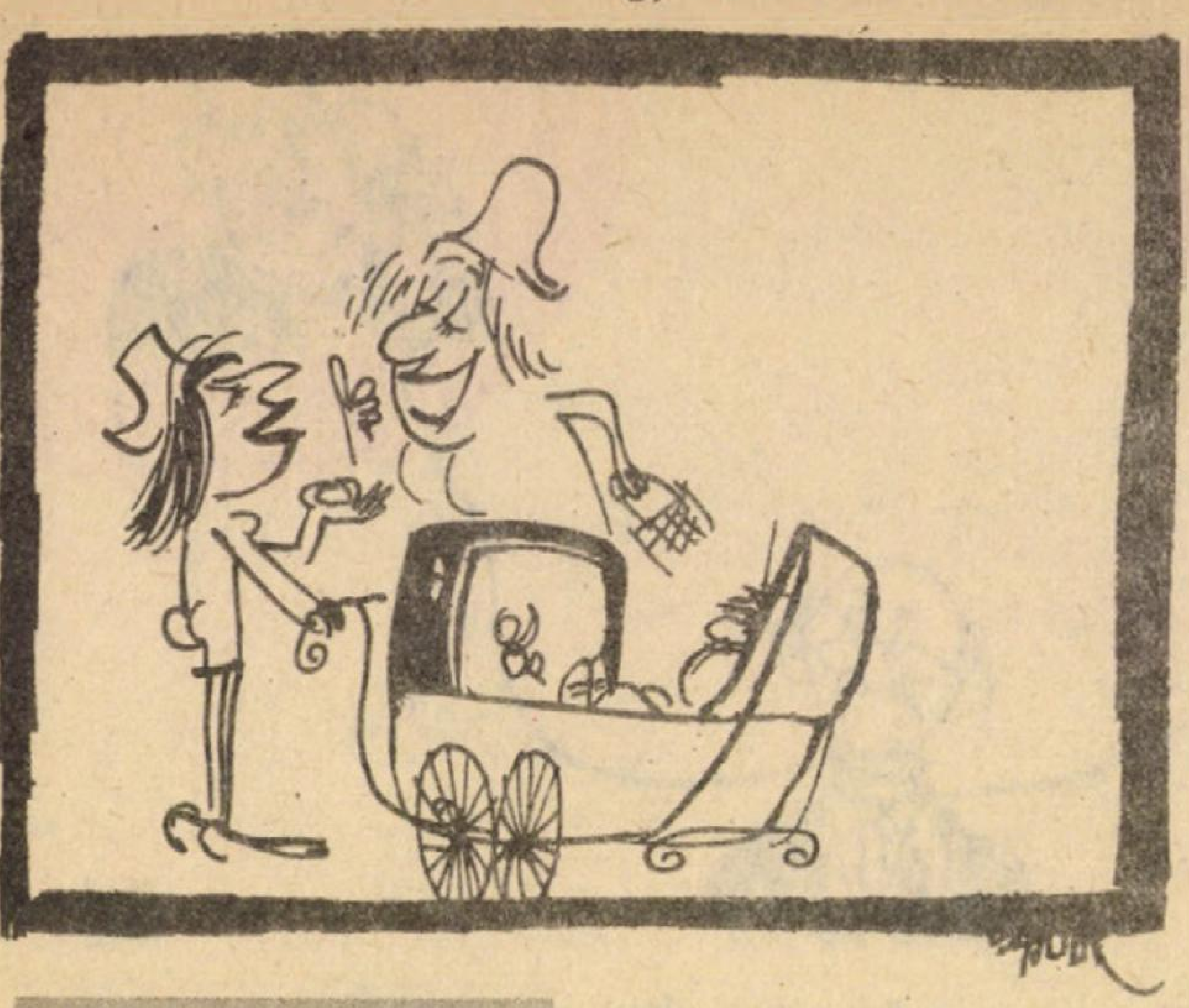
– A sajtót akarja átejteni, főúr?

Ősi ösztönök

– Ne óbégass, asszony, OTP-hitellevélre adták! . . .

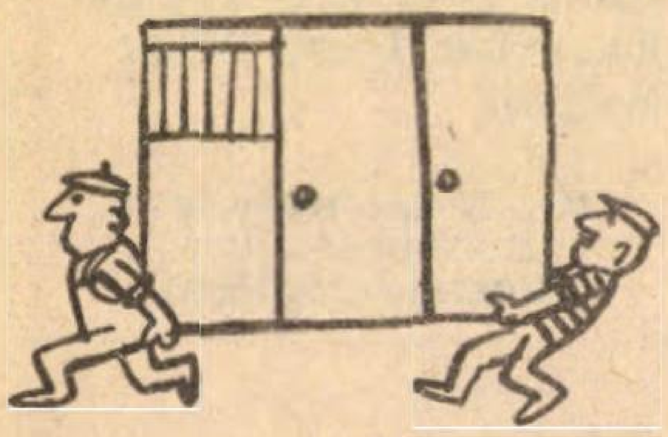
Jól felszerelt gyerekkocsi

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BELGRÁD RKP. 27.

Van, a Belgrád rakpart sarkán – ott, ahol a Kossuth Lajos utca az Erzsébet-hídba ömlik – egy háztömb nagyságú bérház, előtte folyik el a Duna, szemközt véle magasodik a Gellérthegy, szóval a panoráma I/a. minőségű. Gyönyörködik is eleget benne az emeleti ablakokból kileső sok száz lakó és a földszinti ablakokból kikandikáló sok száz kombinált szekrény. Mert ugyebár, mi más lehetne

egy ilyen, a város szívének kellős közepén fekvő ház (amelynek tőszomszédja a fővárosi idegenforgalom egyik legfőbb bázisa: a Mátyás-pince) földszintjén, ha nem éppen bútorraktár?

A lakók – miközben az utcán sorban állva várják, hogy mikor szakad félbe néhány percre a bútorok ki- és behurcolása, s az így nyert rövidke „tűzszünet" alatt mikor tudnak ők is besurranni a kapun – sóhajtva emlegetik, hogy volt ez már rosszabb is! Valamikor, nem is oly rég, még a Fővárosi Óra- és Ékszeripari Vállalat kormos, zajos műhelyei voltak itt. És azt is hozzáteszik: az is lehet, hogy ezután még rosszabb lesz!

Az Otthon Áruház ugyanis fogadkozik, hogy októberben elviszi innen a bútorraktárt, visszaköltözik vele a Mezőgazdasági Kiállítás újból kiürülő pavilonjaiba. A lakók aggódva találgatják: ki lesz az utód? Mi lesz vajon a helyiséggazdálkodási hatóságok jóvoltából a házuk földszintjén: nyersbőrraktár, sólepároló üzem, netán a MÉH tollgyűjtő telepe?

Jó tippeket mi is tudnánk adni az Áruraktározási és Helyiséggazdálkodási Hivatalnak, akinek fennhatósága alá tartozik a ház földszintje:

1. „Parcellázzák" ki a földszintet, adják el magánosoknak, öröklakásépítés céljára. A befolyó pénzből pedig építsenek raktárt egy arra alkalmasabb helyen, a város külsőbb részén!

2. Persze, azt sem tartanánk elképzelhetetlennek, ha ebben az épületben, az Erzsébet-híd lábánál, az idegenforgalom centrumában, egy vagy több reprezentatív üzletet, esetleg utazási irodát, pénzváltó helyet vagy más hasonlót nyitnának! Ez lenne a legjobb megoldás, talán éppen ezért nem valósul meg...

(r. b.)

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

(Egy tartalékos őrvezető visszaemlékezései)

Bizony, én is voltam ám katona, méghozzá nem is túl régen. Alig néhány esztendeje. De ahogy múlik az idő, egyre jobban halványulnak a képek, és lassan szinte már olyan távolinak tűnik az egész, mint egy álom, amelyben minden reggel fél ötkor van az ébresztő...

A dohányzásról még kilenc esztendős koromban leszoktatott egy apai pofonokból álló elvonókúra, s azóta hosszú éveken keresztül, valószínűleg a gyógykezelés emlékének hatására, meglehetős rosszallással szemléltem a nikotin kedvelőit. Fe-

gyelmezetlen, kissé hóbortos embereknek tartottam őket, mert párfilléres, vacak dohányrudacskákkal kiégetik a drága foteleket. Sokszor terveztem, hogy tanulságos történeteket fogok írni cigarettázók számára a savanyú cukorka előnyeiről — de mindig közbejött valami. A legutóbb például az, hogy bevonultam katonának.

Bevallom, a hadseregben eltöltött rövid pár hónap gyökeresen megváltoztatta véleményemet ezen a téren. Mert a füstkarikákat eregető harcosok merőben különböznek élvhajhász civiltársaiktól. Néha szinte még a lélegzetem is elállt kivételes teljesítményeik láttán. Hiszen micsoda rendkívüli akaraterő szükséges például ahhoz, hogy télvíz idején, menetelés közben a „Rá lehet gyújtani!" vezényszóra e barbár szertartás kedvéért habozás nélkül lehúzzák a finom meleg kesztyűt. Vagy robogó tehergépkocsin, mialatt a közönséges halandó tíz körmével fogódzkodik, a szenvedély megszállottai hidegvérrel pöfékelnek egész úton. Folytathatnám még tovább a felsorolást, de azt hiszem, hogy ennyi is bőven elegendő a dohányzás jótékony, jellemformáló hatásának bizonyítására.

*

Valamelyik barátom egyszer élclapokat küldött hazulról. A moszkvai Krokodil, a varsói Szpilki, a prágai Dikobraz, a berlini Eulenspiegel és a bukaresti Urzica legfrissebb példányszámait. Őszinte örömmel üdvözöltem a rég nem látott sajtótermékeket, bár némelyikből vajmi keveset értek, s társaim tisztelettel vegyes irigységet sugárzó pillantásaitól kísérve, nyomban hozzáfogtam végigböngészésükhöz.

Másnap új csizmákat kaptunk. Midőn felpróbáltam, sajnos, kiderült, hogy az enyémek jóval nagyobbak a kelleténél. Nem estem kétségbe, hanem ősi katonaszokás szerint — talán már Attila hunjai is így csinálták — pótolni kezdtem a hiányt újságpapírral. Valamennyi élclapot feláldoztam a szent cél érdekében, amíg a csizmák végre elérték a megfelelő kicsiséget.

Így aztán joggal büszkélkedhettem akkortájt, hogy a haladó szellemű szatíra talaján állok, a szó legszorosabb értelmében...

*

Mindent egybevetve, egész jól éreztem magam katonaéknál. A derűs hangulathoz nyilván az apróság is hozzájárult, hogy tényleges szolgálati időm

alatt egyetlenegyszer sem viseltünk háborút.

Persze, ha hű akarok lenni az igazsághoz, akkor azt a tényt se hallgathatom el, hogy a békét nemcsak mint katona kedvelem, hanem mint civil is...

Dalmáth Ferenc

FOTÓZZON A LUDASNAK

Meggyőző propaganda

Kovács István
Csanádpalota, Marx u. 15.

MIÉRT BÁNTOTTÁTOK

Csúfolták a szegény miniszoknyát
És belehalt. Megint hosszú lesz
A szoknya, és eltűnnek a combok . . .
Ó, férfiak! Szörnyű bosszú ez!

CSALÓKA

Ma reggel már hiába kerestem
Kedves, régi, becsapós pincérem –
Megnyugtattak: Rögtön jön, az, rögtön
Mindjárt itt lesz! Két év múlva, kérem!

Darázs Endre

„Horkolók asszonyai"

A „Reader's Digest" című londoni magazin ismert munkatársa, Abigail Van Buren asszony, nemrégen megemlékezett a horkoló férjek gyakori típusáról, és cikke fantasztikus visszhangra talált: százötvenezer asszony válaszolt rá. Megannyi kétségbeesett, segítségért kiáltó levél! A levelekből néhányat mi is felidézünk:

„Kedves Abby – írja az egyik –, a legutóbbi éjszakán három óráig feküdtem álmatlanul, azzal az érzéssel, hogy egy zakatoló fűnyírógép mellett fekszem. Ezt megelőzőleg, félálomban azt képzeltem, hogy egy vontatóhajó fennakadt az ágyamon és szünet nélkül vészjelzéseket ad le. És ez így megy tizenöt esztendeje, kedves Abby, nem emlékszem egyetlen éjjelre sem, amikor kialudtam volna magam, ha pedig azt mondom a férjemnek, hogy kiköltözöm éjszakára mellőle, odavan a megbántottságtól."

„. . . Ön azt kérte, asszonyom – írja egy másik válasz –, hogy a véleményemről értesítsem válaszlevelezőlapon. Egy levelezőlapon?! Talán egy rémregényben! Kilenc esztendeje, hogy a legelképzelhetetlenebb hangzavar tölti be éjszakáimat! A férjem nem elégszik meg az egyszerű horkolással, ő olyan hangokat hallat, mint a vaddisznó: röfög és fúj, ezenfelül fütyöl, süvölt, máskor pedig hö-

rög a szerencsétlen ördög, hogy a szívverésem is megáll, és azt hiszem, hogy a halálán van. Ha pedig megemlítem előtte a dolgot, azt állítja, hogy ő legfeljebb csak szuszog és nekem lidércnyomásom van."

„. . . Az én férjem – írja a harmadik asszony – nemcsak hogy horkol, de a fogait is csikorgatja hozzá, és egész éjszakán át hangosan kiáltozza a tőzsdei árfolyamokat. Ha pedig felébresztem, többé nem tud elaludni, és reggelig beszélgetni akar."

Van Buren asszony ezután ismertet néhány horkolás ellen készített felszerelést, egy nyereghez hasonló gallért, mely a nyakat megnyújtja és fixálja, a tapadószalaggal lezárható száját, egy tokára erősíthető felszerelést, mely a nyelvet is befedi és megakadályozza az egész alsó állkapocs mozgását – megemlítve, hogy a férfiak általában húzódoznak e felszerelések viselésétől. Egy legújabb és lényegesen gyengédebb találmány a pizsama mellényzsebében elhelyezett kis zenélő doboz, mely, midőn vízszintes állapotba kerül (ez a horkolásra legalkalmasabb testhelyzet), egy halk hang szólal meg a dobozból és gyengéden ezt a szöveget ismételgeti: „Fordulj meg, kedves!" A fenti szerkezet – mint egy válaszlevél-író asszony közli – kielégítő eredménnyel jár, de csak egy kis ideig, míg a férj meg nem szokja a doboz duruzsolását. Ő, már régen visszatért a közvetlen módszerhez és éjszakánként többször maga üvölti a férje fülébe: „Elég volt, Henry! Elég!"

Van Buren asszony azzal foglalja össze a téma ismertetése körül fellobbant vitát, hogy a szerelem úgy látszik vak lehet, de süket sohasem.

(Ford.: S. P.)

TÁRSASHÁZ

Itt a szigorú új szabály!

Játékvezető: Közvetett szabadrúgás! Ez már az ötödik lépés volt!!!

Durva játék

Várnai György rajza

– Szerencséje, hogy nem a tizenhatoson belül történt . . .

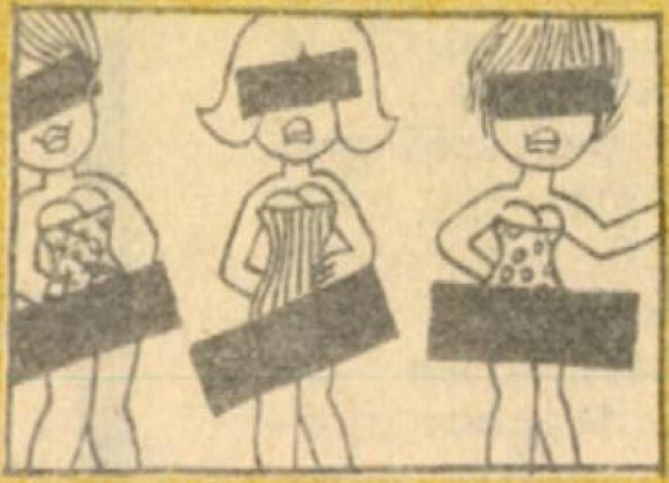
MINI-VÉD

(Újítási javaslat)

Férfi vagyok, s ebben a minőségemben lelkes híve a mininek, legalábbis szoknyai vonatkozásban. Miért titkolni azt, ami szép, s ami esztétikai érzékünknek kellemes (ha ugyan. . .!)?

Ennek ellenére megértem és őszintén sajnálom azokat a hölgyeket, akik a miniszoknya miatt konfliktusban vergődnek. Nőiességük ugyanis követi a divatot, de nőiességük zavarban van a divat miatt, ha például leülnek, vagy – ha például – föllépnek, vagy – ha például – lehajolnak, vagy – ha például – ágaskodnak, vagy – ha például . . . Szóval, ha egy icipicit is kimozdulnak a merevgörcsből.

Látom gyakran az autóbuszon, eszpresszóban, hogy szegény lánykák, amikor leülnek és a minijük maximális látnivalót nyújt a környezetüknek, sietve eltakarják a

panorámát valamivel. Rendszerint kézitáskájukat fektetik térdükre vagy szatyrukat, vagy az újságot, amit nem is olvasni vásároltak, hanem erre a célra.

Irántuk való megértésem és segítőkészségem nem hagyott nyugodni. Végre rájöttem a zseniális megoldásra, amelyet ezennel közzéteszek.

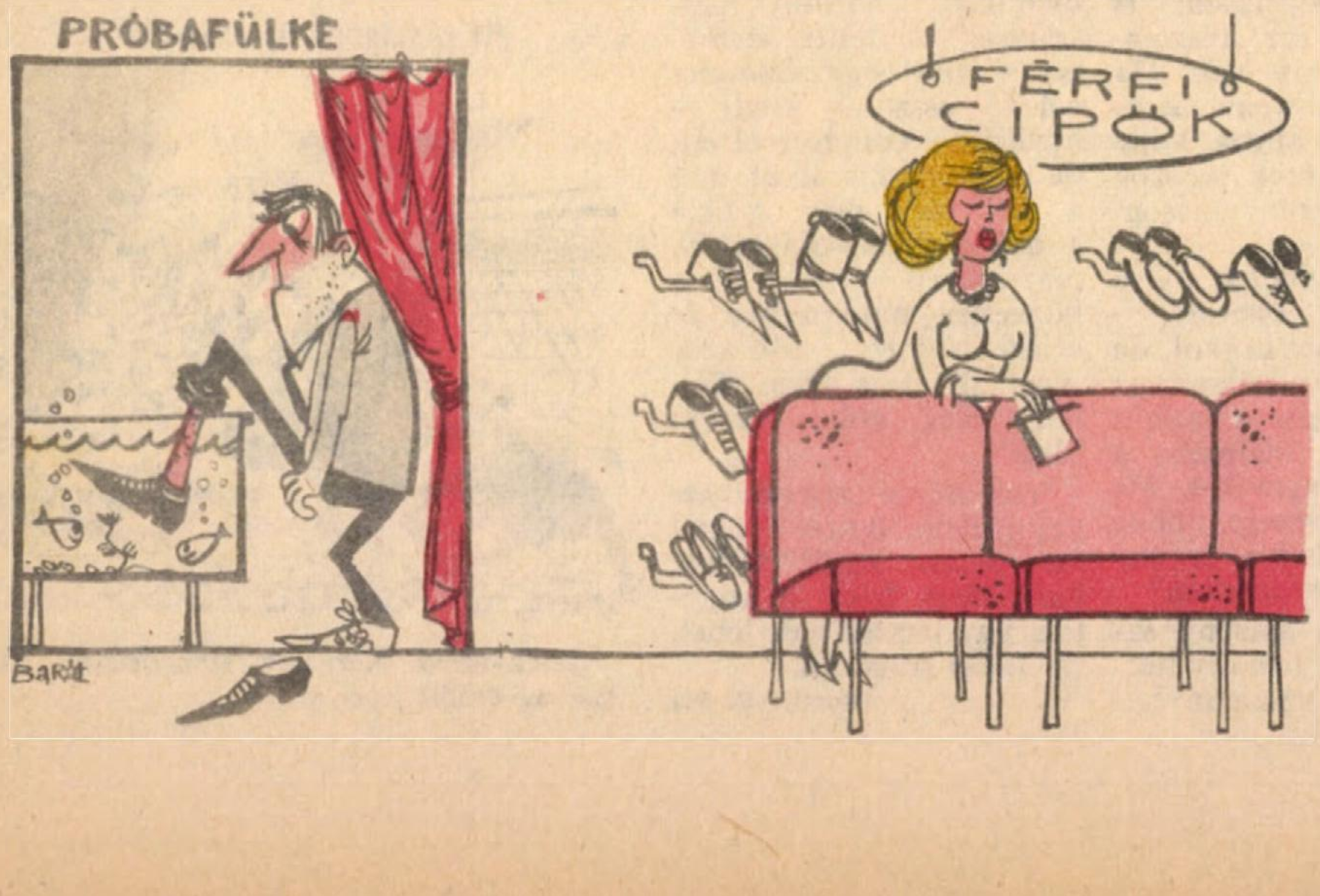
Varrjanak a miniszoknya aljára elöl kb. tíz centi széles lebenyt. Ez ülés esetén elfedi a térdet és a hátteret. Persze célszerű, hogy ne csak előre varrjanak ilyen lebenyt, hanem hátra is, amely előrehajolás esetén elfedi a . . . szóval, elfed mindent. Természetesen, ha teljességre törekszik a miniszoknya szemérmes viselője, jól teszi, ha oldalt is varrat lebenyt két felől. Helyes, ha a lebeny a szoknya anyagából készül és a legpraktikusabb, ha a varrónő a szabásnál mindjárt kalkulálja is a körbefutó lebenyt és le sem vágja az anyagból.

Az így készült körüllebenyes miniszoknya tökéletes biztonságot nyújt az indiszkrét férfitekintetek ellen.

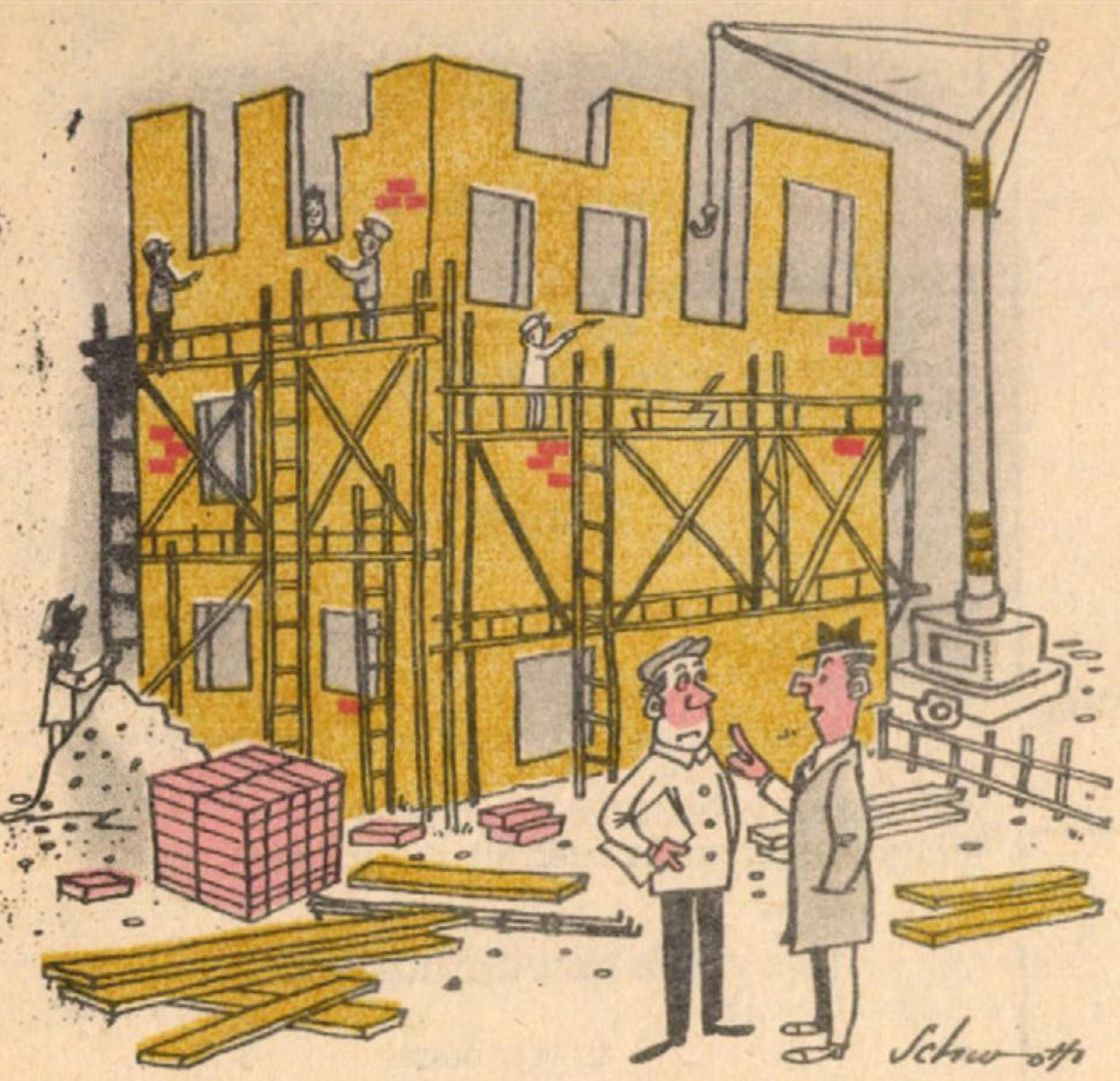
Sólyom László

Vízhatlan cipő

Barát József rajza

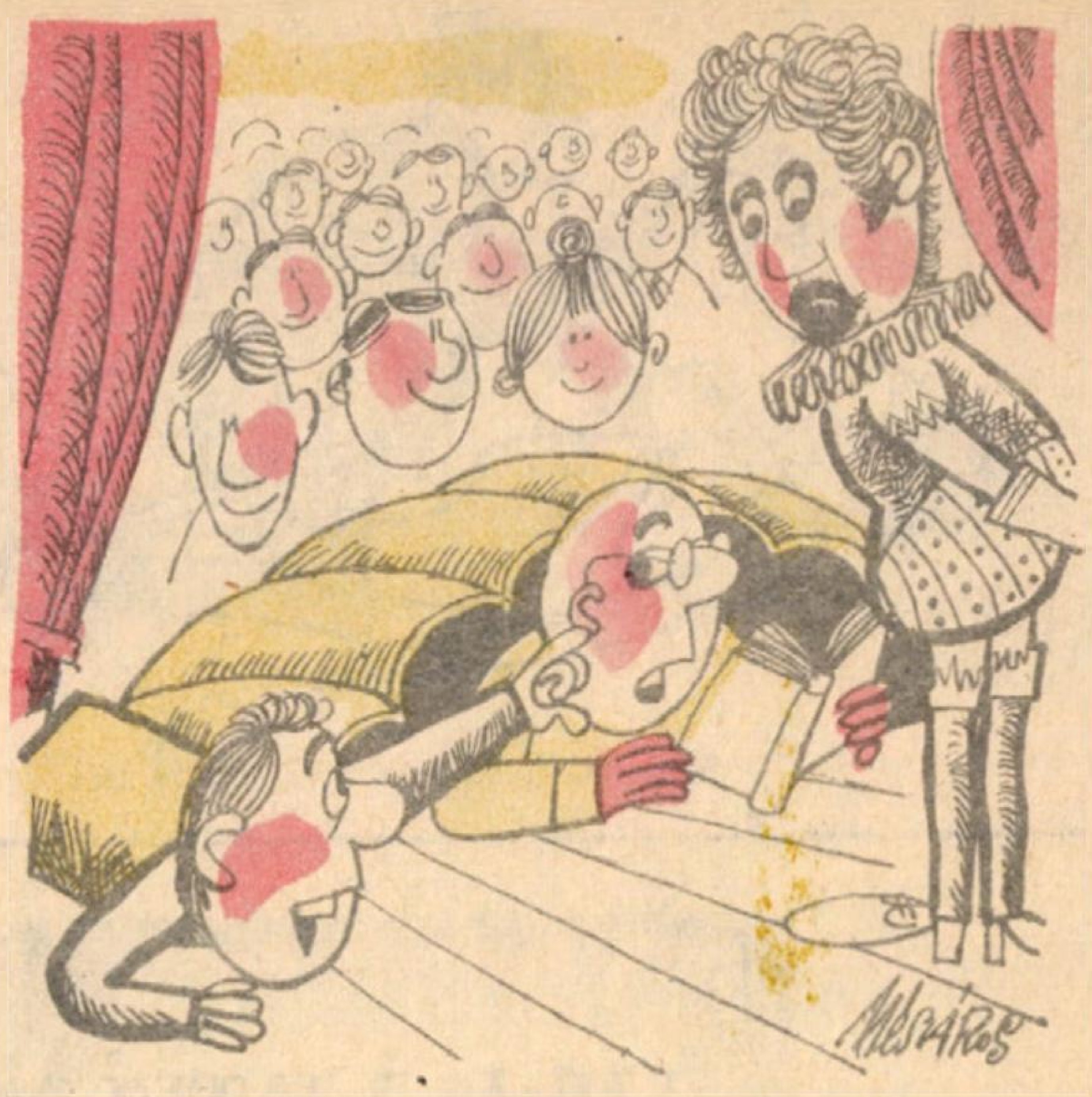

Mindegy

– Mondja, ezt a házat bontják vagy építik?

Van ez így néha

– Ha a súgó jobban tudja, miért nem csinálja ő?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ETETŐSZÉK

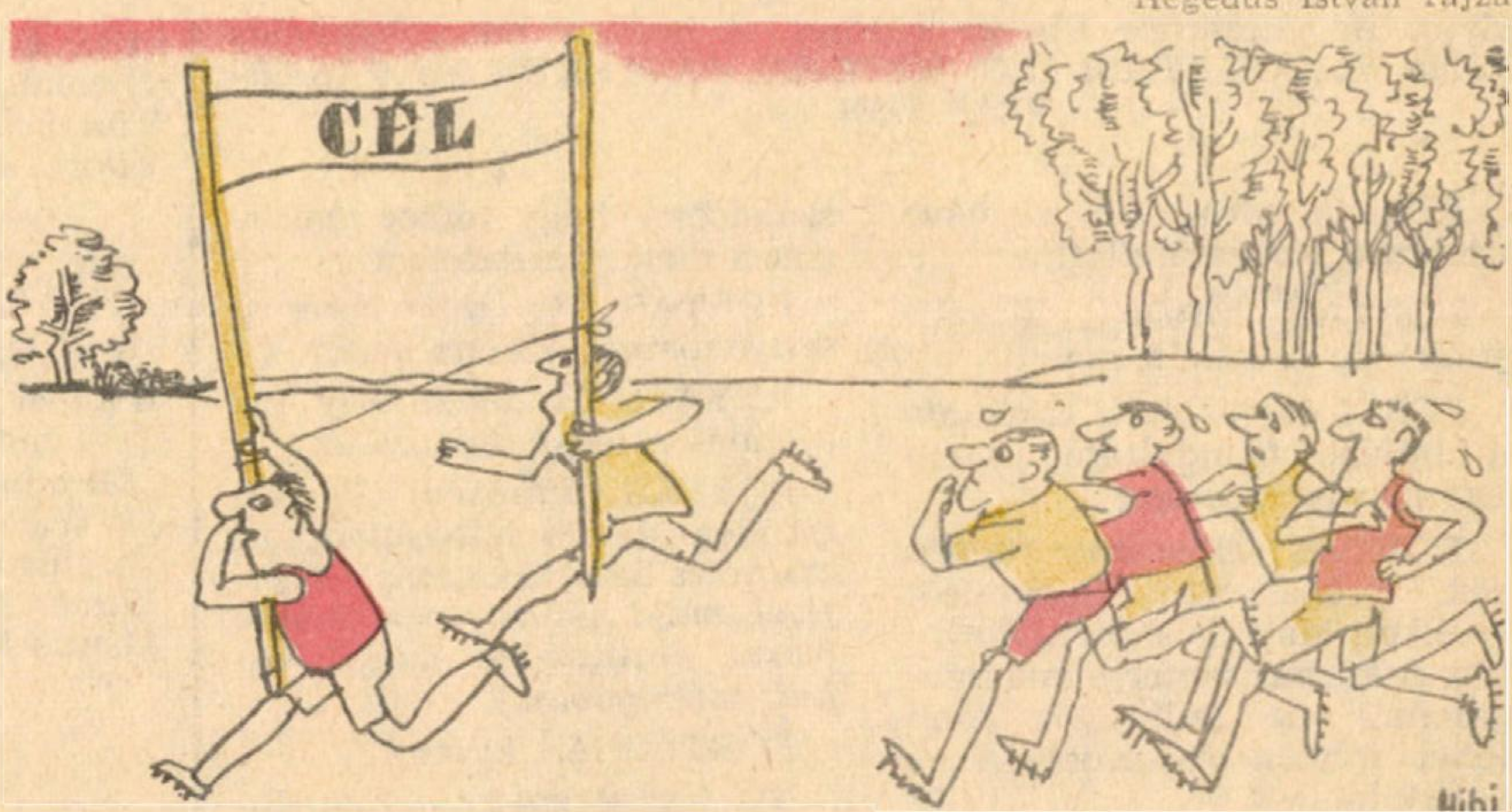
Egyéves kislányomnak „kombinált etetőszék"-et vásároltam, aminek azért volt különösen nagy értéke a szemem-ben, mert hónapokig jártam utána, mire ezt az egyetlen darabot megkaptam. Kislányom is meghatottan üldögélt benne, na, de ez nem tartott sokáig, hamarosan visszatért izgő-mozgó jókedve. Ekkor a széknek mind a négy lába kilazult, sorban, egymás után. Szerencsére, időben észrevettük, és nagy szorgalommal visszaragasztgattuk (halenyv, technokol rapid, modellező ragasztó stb. félhasználásával). Sajnos, nem sok eredménnyel: a karfát tartó pálcikák kezdtek lazulni, s minden igyekezetünk ellenére egy reggel megtörtént a baleset. A karfa valamennyi pálcája felmondta a szolgálatot, s a gyerekkel együtt a földre pottyant. Hál' isten, nem történt nagyobb baj: néhány kék folttal megúszta szegényke. De mennyivel jobb lett volna, ha a Bajai Faipari Ktsz – szerencsére a névjegyét is rajta hagyta a selejt gyártmányán – megkímélné ettől a kisgyerekeket. Mert bizony ez sokkal tragikusabban is végződhetett volna. Egy ilyen darab készítésekor számítani kellene a nagy igénybevételre, hiszen a gyerekek – nemcsak az én kislányom – mozgékonyak, sohasem tudnak nyugodtan ülni. Ha nincs más lehetőség, legalább mellékeljenek ezekhez a székekhez hatékony ragasztót, vagy bukósisakot.

Molnár Gézáné
Debrecen, Vígkedvű M. u. 40.

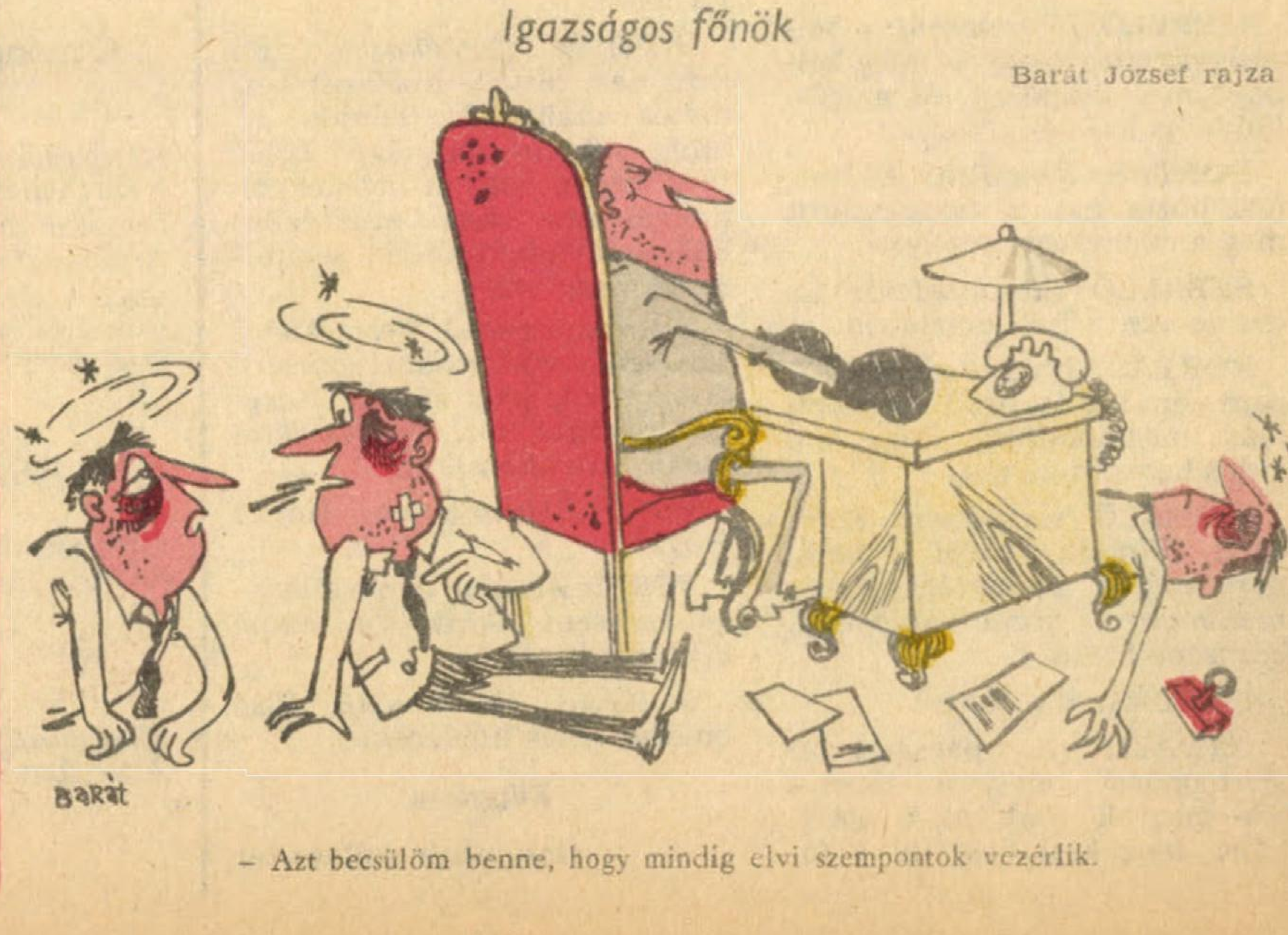
Kemény edzés

Hegedűs István rajza

Igazságos főnök

Barát József rajza

– Azt becsülöm benne, hogy mindig elvi szempontok vezérlik.

Makacs vitapartner

– Mondja, maga nem hallgat a jó szóra?!...

LÁTOGATÁSI IDŐ

Szín: Az Általános Kórház portája. A bejárat fölött hatalmas tábla: LÁTOGATÁSI IDŐ: KEDDEN, PÉNTEKEN ÉS VASÁRNAP 5-től 7-ig.

FÉRFI: *(óvatosan el akar osonni a portás mellett).*

PORTÁS: Hohó! Megálljunk! Hová tetszik menni?

FÉRFI *(zavarban):* Csak ide a büfébe. Gondoltam, eszem egy pacalpörköltet.

PORTÁS *(szigorúan):* Ne tessék próbálkozni semmiféle trükkel! Ma nincs beteglátogatás. A kórházi betegeknek nyugalomra van szükségük. Nem lehet folyton ott üldögélni az ágyak mellett.

FÉRFI *(alázatosan):* Pardon. Alászolgája. *(El, majd néhány perc múlva szerelőoveralban vissza.)*

SZERELŐ *(fölényesen):* A belgyógyászatra megyek. Meg kell bőrözni a csapokat, és a lefolyóval is baj van. *(Indul.)*

PORTÁS: Megállni! És minek hozta azt a virágcsokrot meg a cukrászsüteményt?

SZERELŐ *(könnyedén):* Ez benne van a kalkulációban.

PORTÁS *(hivatalosan):* Engem nem fog átejteni. Az előbb már megmondtam, hogy ma nincs beteglátogatás.

SZERELŐ *(szerényen):* Elnézést! *(Eltűnik, majd néhány perc múlva visszatér, pitykés mellényben, pörge kalapban, harcsabajusszal.)*

PORTÁS: Mit óhajt?

ATYAFI: A pácsgorgolai „Lemondás" téesztől jöttem. Ide megyek csak ni, a konyhára. Meg kell beszélni a főszakáccsal, hogy mikor szállítsuk a diétás tarkababot.

PORTÁS: És mit keres a szilvakompót a hóna alatt?

ATYAFI: Hehehe! Egy kis ajándék a téesz dolgozóitól.

PORTÁS *(dühösen):* Tűnjön el! Még egyszer hangsúlyozom: ma nincs beteglátogatás! *(Atyafi el, majd néhány perc múlva vissza aranyszőke hajjal, rakott szoknyában.)*

PORTÁS Mit kíván?

NŐ *(csicseregve):* Az ápolónőképző tanfolyamra jelentkezem. Domoszlói főorvos úr hívatott. Tudja, már kislány korom óta ápolónő szerettem volna lenni.

PORTÁS *(tajtékozva):* Én még nem láttam ápolónőt kétnapos szakállal. Tűnjön el, amíg szépen mondom! Értse meg végre, hogy a betegeknek nyugalomra van szükségük! Hiába furfangoskodik, semmire se megy vele.

NŐ *(alázatosan):* Természetesen. *(El, majd vissza egyszerű öltönyében, mint először. Kezében virágcsokor, cukrászsütemény, szilvakompót.)*

PORTÁS *(tombolva):* Hová? Hová?

FÉRFI: Zivatar Jenőné beteget keresem. *(Bankjegyet nyom a portás kezébe.)*

PORTÁS *(kedvesen):* Első emelet, hetes kórterem.

Függöny

Galambos Szilveszter

FANCSALI RIGMUSOK

Pankrációs birkózás

Kókadt hústömegnek letépik az orrát,
Aztán odavágják: eltörik a korlát.
Szétszaggatják száját, kitapossák máját:
Most bánja csak, mért nem választott más pályát.

Napozó nő

Egész testét bekeni,
Olajos a bikini.

Levél Róbert bácsinak, Sydneybe

Ha netán a vállalatnál megfúrnak,
Jöhetnék-e koszt-kvártélyért kengurunak?

Történelmi idillek

1. Werbőczy

Felkeltek a parasztok,
Rájuk ezért haragszok.
Sokallják a házadót!
Megsütjük a lázadót!

2. Nyilas gróf

Aztat is meg eztet is
Elszajrézta Festetich.
Történelmi koron át
Kilopta a koronát.

Törvényszék-színház

Új műfaj a színpadon: mint
Rothadt trágyában a gomba.
Teremnek a dokumentek:
„Kit terhel az atombomba?"
„Ki felel a gázkamrákért?"
„Ki miatt dőlt Varsó romba?"
Közben náci bírák sorba
Mentik fel az SS-t Bonnba.

Gasztronómia

Jenő kedvenc étele a spagetti,
Tegnap is az egész tálat megetti.
Ödön szerint finomabb a makaróni,
Csak ne kéne tőle annyit vakaróni.

A monguz népköltészet kincsestárából

(a szerző gyűjtése)

Három lába van a lónak,
Nem pediglen hét,
Legszebb május ez a hónap,
*Arra ment a prét.**

* Prét (prjét): a délmonguz nyelvjárásban a vadgesztenyét begyűjtő ember gúnyneve.

„Ittas embert nem szolgálunk ki!"

Kába szemek, remegő kéz, csetlő, tétova járás?
Nyilván lázas a tag. Ugrik a féldeci rum.

Az eladók édes modora

Visszaköszöntek az üzletben? Lám, lám, csoda történt?
Álmodom-é? Ja vagy úgy: itt van az új mechaniz!

Liebner János

T-DUGÓ

Moszkva. GUM áruház. Harmadik órája járjuk az emeleteket Vologya kollégámmal, aki Moszkvában szőtt új barátságunkat ajándékkal szeretné megpecsételni. Én viszont ellenzem, hogy pecsétnek tranzisztoros rádiót, órát, háztartási gépet, vagy fényképezőgépet adjon. Egyszerűbb emléket szeretnék.

Mindaddig hősiesen ellenálltam, míg meg nem láttam Őt... Olyan régóta nem találkoztunk, hogy pillanatok kellettek, míg megismertem. Fekete volt, mint a nyári ég alja csillagok nélkül. Torkomban dobogott a szívem, és mindenütt, ahol csak tudott.

– Vologya! Én T-dugót akarok!

Kiáltásom úgy harsant, mint segélykérés az éjszakában. Felvillantak gyötrelmes perceim. A pesti KERAVILL-ok eladóinak száraz kegyetlensége, amellyel naponta fogadtak:

– T-dugó! Nincs! Nézzen be a jövő héten...

Benéztem egyszer, százszor, ezerszer. Nem volt. Sem fehér, sem barna, sem fekete. Nem szólt otthon a rádió, nem égett az olvasólámpa...

– Vologya, ez lenne a legszebb ajándék!

– Egy T-dugó!

– Vagy kettő. Egy fekete és egy fehér.

A fehéret már csak halkan említettem, kis lelkiismeretfurdalással telhetetlenségem miatt.

– Óriási! Egy kétmilliós Budapesten nincs T-dugó! Te, ez Rajkinnak való téma...

A nemzeti önérzet szólítgatott messziről. Sajnos, meghallgattam.

– Vicceltem. Van. Persze hogy van T-dugónk. Fekete, fehér és répasárga.

– Répasárga!

– Igen, Közép-Európában csak nálunk van répasárga. Meg van zöld is, meg hupikék.

– Hupikék nálunk sajnos, nincs.

– Nem is tudod, milyen szép az...

Kihúztam magamat, és emelt fővel hagytam el a megvalósulatlan álmok osztályát. Bosszút forraltam: ha már nem jutottam T-dugóhoz, legalább leleplezem. Az egészet megírom a Ludasnak. Megírtam. Még ott Moszkvában.

Itthon első utam a KERAVILL-ba vezetett. Kontroll a nagy leleplezés előtt. Az üzletben régi ismerősként fogadtak. Soha ilyen bátran, harcra készen, a győzelem biztos tudatával még nem kérdeztem:

– Ugye, nincs!

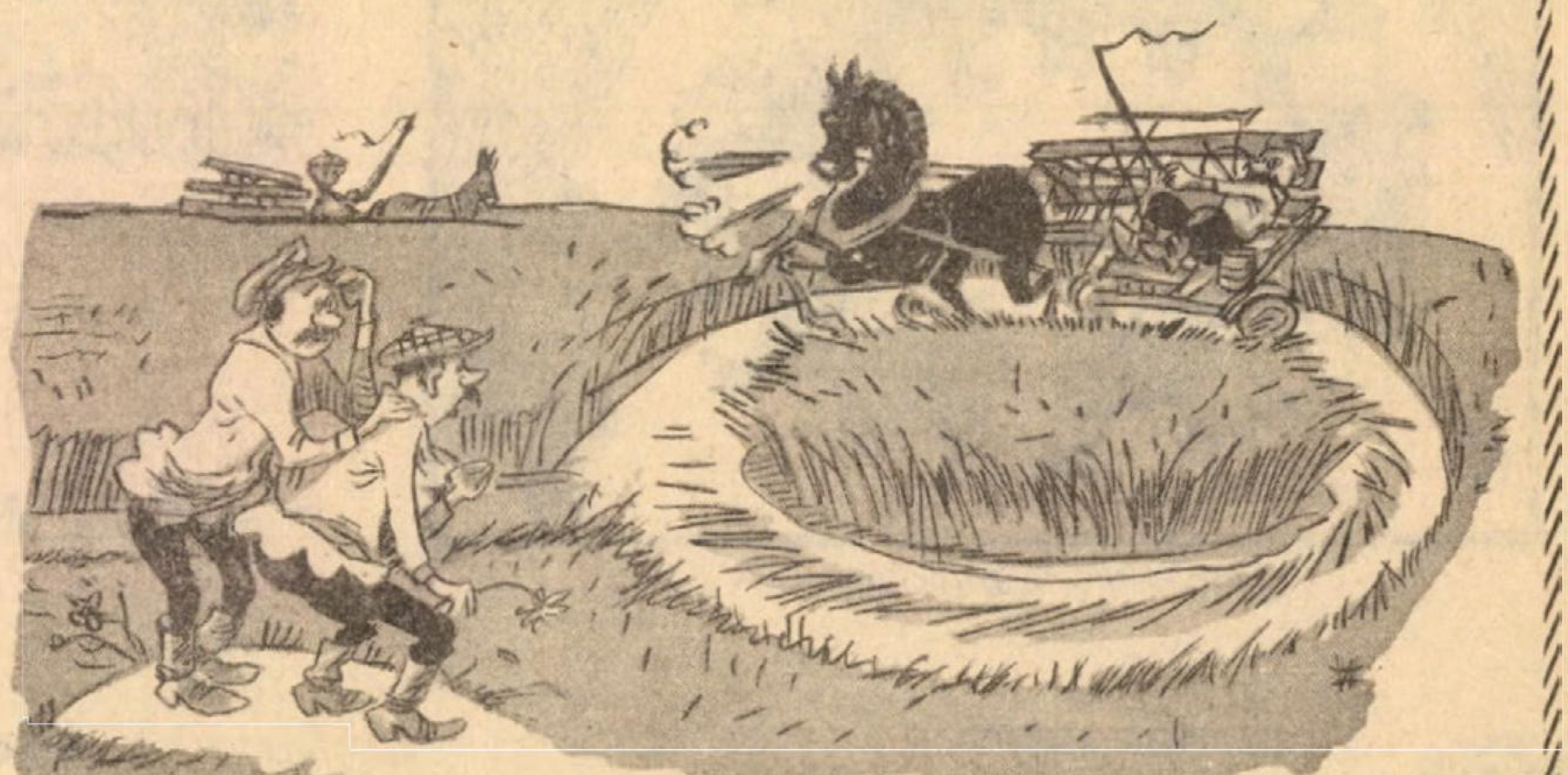
– Nevetni fog. Van T-dugónk!

Nem nevettem. Ennél roszszabb viccet még nem hallottam. Most már igazán várhatott volna a KERAVILL. Legalább egy hétig, amíg megjelenik humoreszkem.

Éjjel szörnyű álmot láttam. Napóleon voltam Waterloonál. Háromszázmillió T-dugó jött velem szemben hosszú tömött sorban. Volt közöttük hupikék is. Mondanom sem kell, hogy a történelem egyik legnagyobb vereségét mérték rám, és mint ismeretes, Szent Ilona szigetére száműztek.

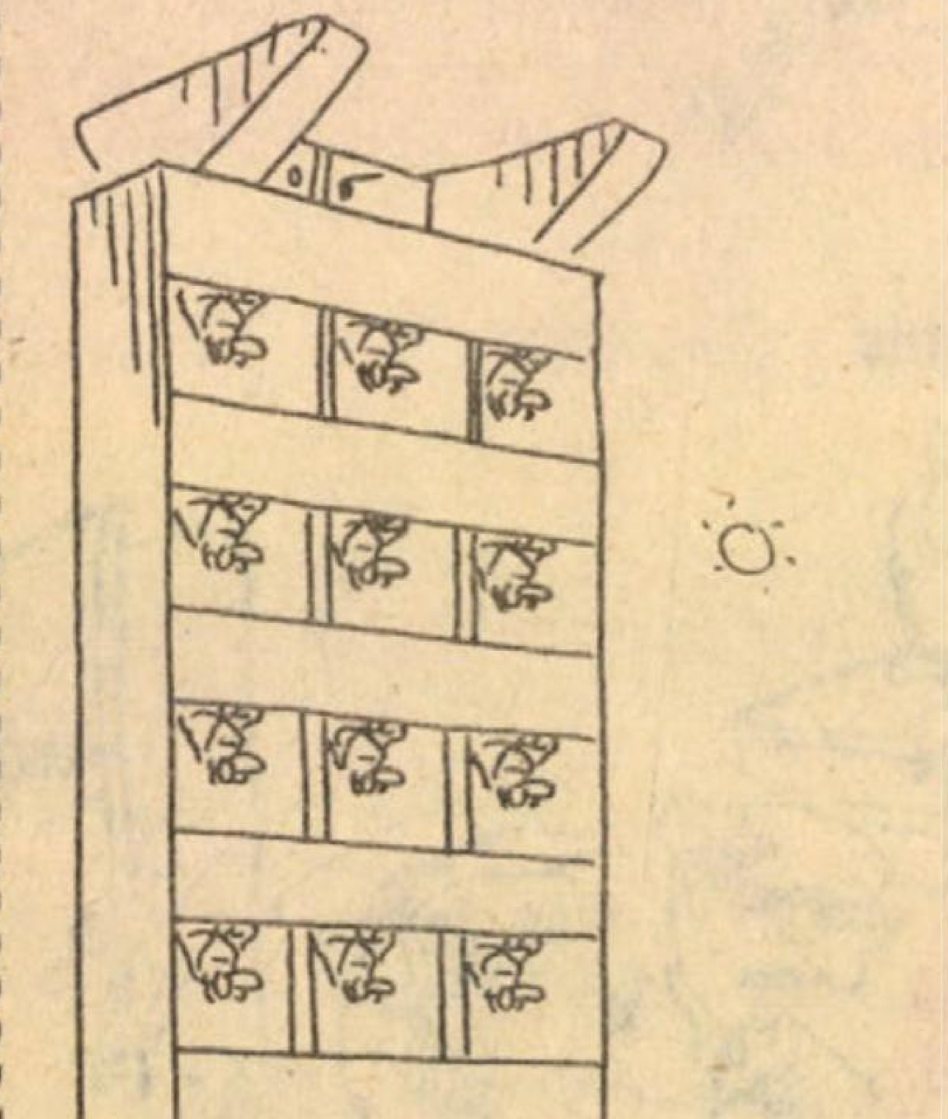
Barabás Péter

IMPORT HUMOR

– Azelőtt a cirkuszban dolgozott...

(„Krokodil", Moszkva)

– Ezt az irodaházat fordítva tervezték!

(„Dikobraz", Prága)

– Hát már nem szeretsz?! Most egyszerre bajod van a helyesírásommal?

(„Punch", London)

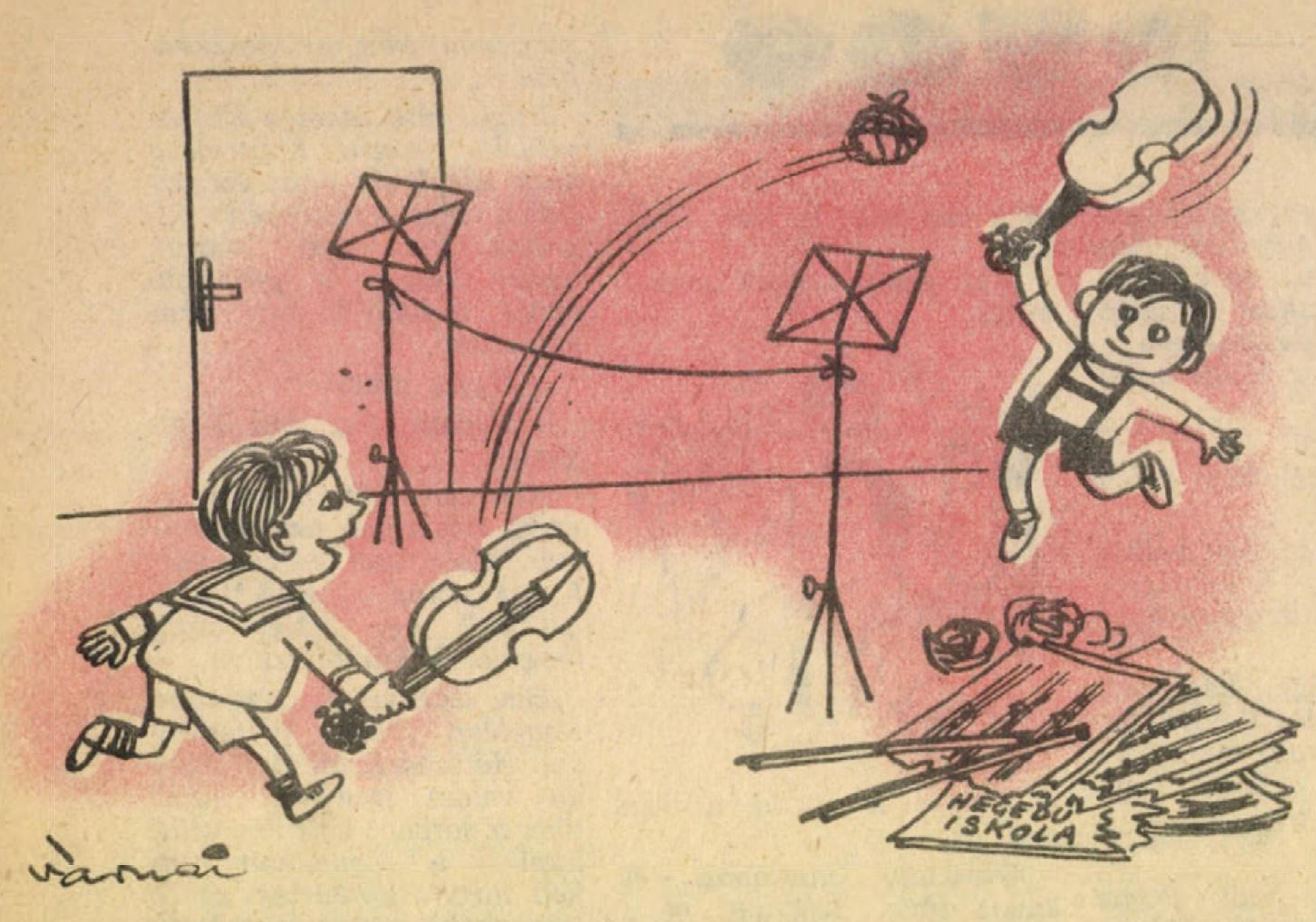
MINDENT BELE!

(„Harakiri", Párizs)

Lázadás

Várnai György rajza

Áldozatos lélek

– Piri, ha feljössz hozzám, adok egy tincset a hajamból.

Egészségügyi séta

– Sose szerettem görbe úton járni! . . .

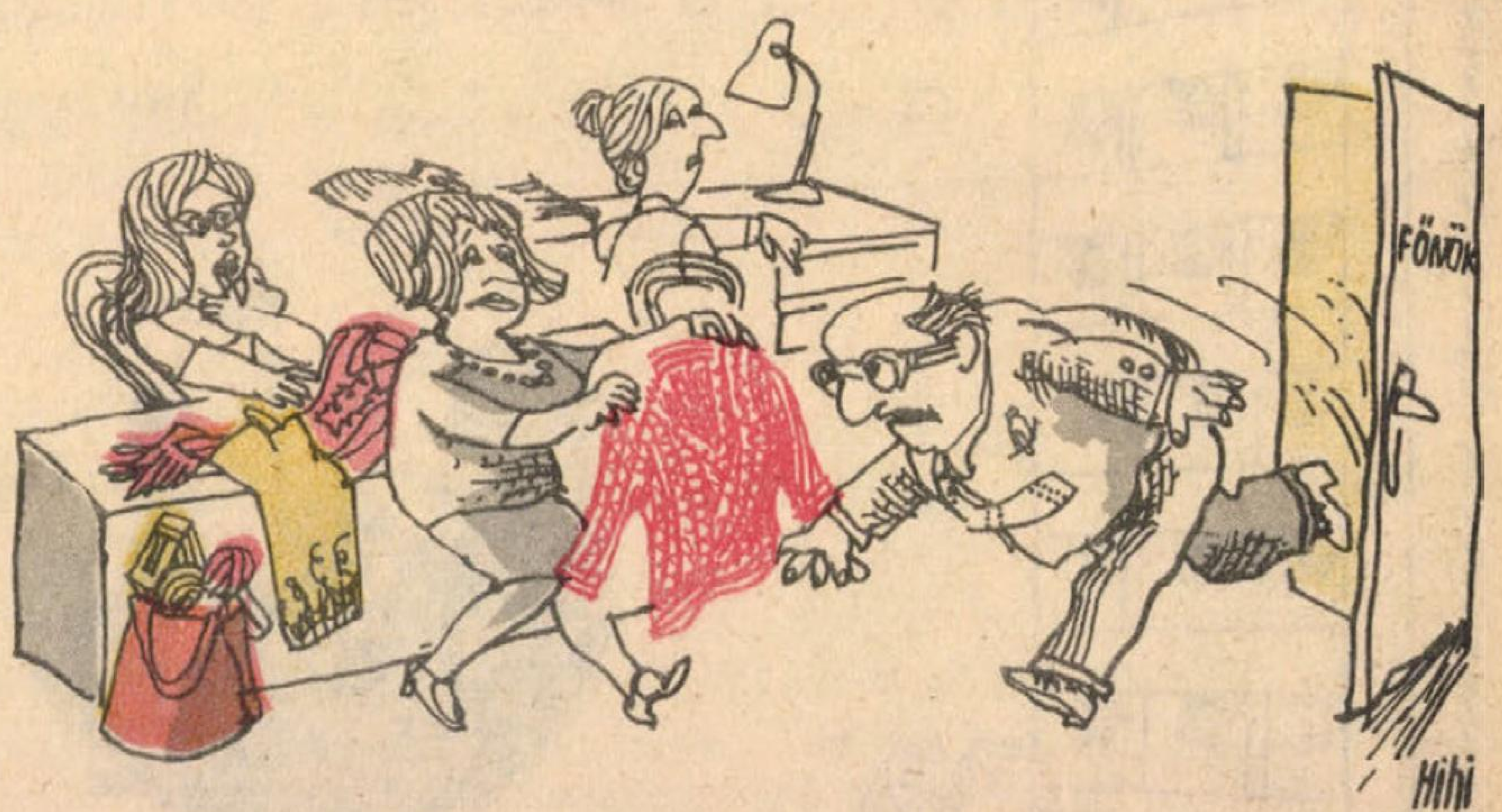
Unalmas mérkőzés

Az idők szele

Bikavadítás

– Mondtam már, hogy ne üzleteljen itt a külföldi cuccaival! . . .

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.1270 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504